

ระแวง

“บ้ายก็อตซิลล่า”

พลอยโสภา พงศ์ธาริน หรือพลอย เด็กสาววัยสิบแปดอย่างสิบเก้าปี คำรามเมื่อกลับมาจากโรงเรียนในช่วงบ้ายแล้วพบรองท้าหนึ่งเงาว่างอยู่ตรงเชิงบันไดบ้านเรือนไทยหลังเก่า ซึ่งเป็นบ้านที่เธออยู่อาศัยมาตั้งแต่เกิด

“ยังไม่เลิกตอแยยายอีกหรือไง”

พลอยโสภาบ่นพึมพำอย่างอารมณ์เสีย เธอจะหงุดหงิดทุกครั้งที่มีมาร์กอส เลย์สัน เจ้าของคฤหาสน์หลังงามและเจ้าของพื้นที่กว้างใหญ่ติดกับบ้านเรือนไทยหลังเก่าของคุณยายส่งคนมาเจรจาขอซื้อบ้านหลังนี้ โดยเสนอราคาซื้อขायสูงกว่าราคาประเมินหลายเท่า แต่ก็ถูกคุณยายของเธอปฏิเสธกลับไปทุกครั้ง แต่มหาเศรษฐีหนุ่มก็ยังไม่ละความพยายาม เขาถึงกับลงทุนมาพบคุณยายของเธอด้วยตัวเองทุกครั้งที่ได้เดินทางกลับมาประเทศไทย

“เราจะจัดการกับคนนิสัยแย่ๆ แบบนี้ยังไงดีนะ” พูดกับตัวเองเบาๆ ก่อนก้มลงหยิบรองเท้าข้างหนึ่งของแขกมาถือไว้

“เอารองเท้าเขาไปซ่อนดีไหม หรือจะเอาไปให้เจ้าต่างข้างบ้านทะเลเล่นดี ไม่ดีกว่า ปัญญาอ่อนชะมัด”

ดวงตากลมโตบนใบหน้าเรียวยาวรูปไข่รับกับเครื่องหน้าส่วนอื่นอย่างเหมาะสมจะกลอกไปมา คิ้วได้รูปขมวดเข้าหากันอย่างครุ่นคิด และเพราะมัวแต่คิดที่จะจัดการกับรองเท้านี้แหละ เลยลืมมองบันได จึงไม่เห็นว่ามีใครกำลังเดินลงมา

“กำลังคิดไม่ดีกับรองเท้าของฉันอยู่ใช่ไหม”

เสียงทุ้มต่ำที่ดังขึ้นอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยนั้นทำให้คนกำลังคิดไม่ดีสะดุ้งโหยง เธอหันไปมองร่างสูงใหญ่ในสูทสีเข้มคุ่นตาพร้อมกับปฏิเสธเสียงสูง

“เปล่านะคะ ฉันไม่ได้เป็นศัตรูกับมันสักหน่อย จะคิดร้ายกับมันได้ยังไง”

“ถ้าไม่ได้คิดแล้วหยิบมันขึ้นมาทำไม”

มาร์กอส เลย์สัน นักธุรกิจหนุ่มเลือดผสมอเมริกัน-สเปน-ไทยวัยสามสิบเอ็ดปีคาดคั้น คิ้วสีเข้มตกลมหนาเหนือดวงตาสีเหล็กคมกริบ เลิกขึ้นสูงขณะจ้องร่างบางในชุดนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเมื่อยื่นประจันหน้ากันตรงๆ

“มัน...มันหล่นอยู่ตรงนั้น ฉันก็เลยจะหยิบมาวางไว้ให้คุณบูชาโทษแท้ๆ เลย” พลอยโสภากปดคำใหญ่ ก่อนจะวางรองเท้าของชายหนุ่มลงที่เดิม

“ถ้าเป็นแบบนี้จริงก็ขอบใจ”

มาร์กอสยกยิ้มมุมปาก รองเท้าของเขาไม่มีขา และบ้านหลังนี้ก็ไม่ได้เลี้ยงสัตว์ เป็นไปไม่ได้ที่มันจะย้ายที่อย่างทีพลอยโสภากล่าวอ้าง แต่เขาก็รู้วันที่จะค้นเอาความจริงจากเธอ ชายหนุ่มจัดการสวมรองเท้า

เพื่อเตรียมจะกลับบ้านหลังพูดธุระกับคุณยายอุบลเสร็จแล้ว

“ฉันกลับก่อนนะ”

“เมื่อไรคุณจะได้เลิกตัดยายฉันเสียทีคะ คุณก็รู้ว่ายายไม่มีทางตกลง”

สาวน้อยหน้าหวานยื่นเท้าเอวจิ้งก่าขวางหน้าชายหนุ่มเอาไว้ ดวงตาสีน้ำตาลเข้มกลมโตจ้องหน้าเขาอย่างเอาเรื่องทีเดียว

“เรื่องของผู้ใหญ่ เด็กไม่เกี่ยวและไม่ควรยุ่ง” เจ้าของเสียงทุ้มเอ่ยบอกด้วยสีหน้าสงบนิ่ง

“ทำไมจะไม่เกี่ยวและยุ่งไม่ได้ ในเมื่อฉันเป็นหลานของยาย คุณต่างหากที่ไม่เกี่ยว และฉันก็ไม่อยากให้คุณมาเข้าซี่กวนใจยายอีก เพราะไม่ว่ายังไงยายก็ไม่มีทางขายบ้านหลังนี้หรอกค่ะ”

พลอยโสภายอกย้อนยัตยาว พลังกวาดตาไปตามใบหน้าคมสัน ล้อมกรอบด้วยผมทรงทันสมัยสีน้ำตาลเข้มรับกับศีรษะและใบหน้าเรียว ดวงตาสีเหล็กคมกริบ จมูกโด่งเป็นสันรับกับโหนกแก้มสูง สันคางเขียวครีมีริมฝีปากหยักได้รูปสีเข้มของเขายังไม่เกรงใจ ทุกอย่างที่รวมกันอยู่บนใบหน้าคมสันมันบ่งบอกถึงความเชื่อมั่นและเด็ดขาดในนิสัย ส่งผลให้เขาดูน่าเกรงขามและมีความเป็นผู้นำสูง

“ฉันไม่ได้มาหาคุณยายเพราะเรื่องนั้น” มาร์กอชบอกพร้อมกับสอดส่องมือลงในกระเป๋า นัยน์ตาคมสีเหล็กยังจับจ้องใบหน้าของเด็กสาวนิ่ง

“ถ้าไม่ได้มาเรื่องบ้านแล้วคุณมาทำไมล่ะคะ” พลอยโสภายเอ่ยถามพร้อมทั้งทั้งสองมือลงข้างลำตัว หากแต่คว้าได้รูปของเธอยังไม่คลายออกจากกัน

“ก็บอกแล้วไงว่ามันเป็นเรื่องของผู้ใหญ่” ชายหนุ่มเน้นย้ำคำตอบเดิมอีกครั้ง

“ฉันไม่ใช่เด็กแล้วนะคะ ปีหน้าก็จะเป็นนักศึกษาแล้ว”

“ถึงเวลาที่เหมาะสมเมื่อไรคุณยายก็จะบอกเธอเองนั่นแหละ”

เจ้าของเสียงทุ้มตอบเป็นนัยๆ ก่อนจะตัดบทสนทนาด้วยการ

สาวเท่าตรงไปยังรั้วบ้าน

“อย่าเพิ่งไปลืคะ คุณก็อตซิลล่า”

มาร์กออกหยุดผีเท้าและหันกลับไปทางเด็กสาวอีกครั้งเมื่อได้ยินชื่อแปลกๆ จากปากของเธอ

“เมื่อไหร่เธอเรียกฉันว่าอะไรนะ”

พลอยโสภางะงักชั่วขณะและอ้าปากค้างเมื่อรู้ว่าตัวเองเปลือยหลุดปากเรียกชื่อที่แอบตั้งให้เขาออกไป และเจ้าของร่างสูงใหญ่กำลังหรีตามองเธออย่างจับผิด

“เอ่อ...เมื่อคืนฉันเอาหนังเรื่องก็อตซิลล่ามาดูใหม่ก็เลยเรียกติดปากนะค่ะ จริงๆ ตั้งใจจะเรียกมาร์กอชค่ะ”

“จั้นหรวอ” นัยน์ตาสีเหล็กของมาร์กอชบ่งบอกชัดเจนว่าไม่เชื่อถือนำพูดของเด็กสาว หากแต่เขาก็ไม่ได้คาดคั้นเพราะรู้ว่ามันไม่มีประโยชน์ มาร์กอชรู้ว่าพลอยโสภามั่นใจและไม่ชอบชี้หน้าตลกสักเท่าไร สาเหตุมาจากเรื่องอะไรเขาทราบดี

“ค่ะ” พลอยโสภากพยักหน้ายืนยันทั้งๆ ที่รู้้อยู่แก่ใจดีว่าที่ตนพูดออกไปหาใช่ความจริง

“เรียกฉันเอาไว้มีอะไรหรือเปล่า” เจ้าของเสียงทุ้มเอ่ยถามด้วยสีหน้าสงบนิ่ง

“ฉันอยากรู้ว่าคุณมาหายายทำไมนะค่ะ บอกฉันหน่อยนะค่ะ คุณมาร์กอช”

ดวงตากกลมโตของพลอยโสภางายแววแว่วอนเมื่อประสานกับนัยน์ตาสีเหล็กคมกล้าของมหาเศรษฐีหนุ่ม ความจริงมาร์กอชเป็นผู้ชายหล่อเหลา เท่ สมาร์ท และเพียบพร้อมที่สุดในสายตาของเธอเลยก็ว่าได้ แต่เพราะเขาชอบมาตีสนิทกับคุณยายของเธอเพื่อหวังผลบางอย่าง ซึ่งเธอมั่นใจว่าเป็นบ้านเรือนไทยหลังนี้ จึงเกิดความหมั่นไส้และพาลไม่ชอบชี้หน้าเขา นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ถ้าไม่ใช่เพราะต้องการคำตอบเธอไม่มีทาง

ขอรับรองเขาแน่ๆ

“เธออยากรู้มากเธอ”

มาร์กอชมองเด็กสาวที่กำลังเข้าสู่วัยสาวเต็มตัวด้วยสายตาที่
คนถูกมองอ่านไม่ออก นัยน์ตาคมกริบของเขาเลื่อนลงไปหยุดที่ริมฝีปาก
สีกุหลาบของเธออย่างเปลือยไหล หากแต่ก็รีบดึงสติกลับคืนมาทันที

“ค่ะ” พลอยโสภาพยักหน้าแรงๆ ขณะรอฟังคำตอบจากเขาอย่าง
ใจจดใจจ่อ

“รู้แล้วว่าคุณไม่ได้มาเรื่องบ้านก็พอ ฉันมีธุระจะต้องไปทำต่อ ขอตัว
ก่อนนะ”

พูดจบเจ้าของร่างสูงก็หันหลังกลับแล้วเดินจากไป ปล่อยให้
คนอยากรู้ยืนหน้าบึ้งด้วยความขัดใจอยู่ตรงนั้นเพียงลำพัง

“ไม่ได้อยากรู้หนักหรอก ไม่บอกก็ไม่ง้อ แต่ต่อไปไม่ต้องมาหา
อีกนะ บ้านนี้ไม่ต้องต้อนรับคุณ” พลอยโสภาตะโกนตามหลังชายหนุ่ม
ด้วยความโมโห

มาร์กอซ้ได้ยั้งชัดเจนทุกถ้อยคำ แต่เขาทำเป็นไม่ใส่ใจและเดินกลับ
คฤหาสน์ด้วยก้าวย่างที่มั่นคง

“ไปถามยายก็ได้” เด็กสาวทำปากยื่นใส่แผ่นหลังกว้างที่ค่อยๆ
ห่างออกไป ก่อนจะรีบขึ้นไปบนบ้านเพื่อจะสอบถามผู้เป็นยาย

“ยายจำ...พลอยกลับมาแล้วจ๊ะ”

ร่างบางเดินเข้าไปโอบกอดร่างผอมของผู้เป็นยายที่นั่งอยู่บน
เก้าอี้หวายด้วยความเคารพรักสุดหัวใจ

พลอยโสภาเติบโตขึ้นมาจากการเลี้ยงดูเอาใจใส่ของยายอุบลและ
มารดา แต่หลังคลอด มารดาของเธอก็สุขภาพไม่ค่อยแข็งแรง ทำนอยู่กับ
เธอได้ไม่นานก็ได้จากไปอย่างสงบ ส่วนบิดาไม่มีใครเอ่ยถึง แม้แต่
รูปภาพก็ไม่เคยเห็น เธอจึงคิดมาตลอดว่าท่านอาจจะเสียชีวิตไปแล้ว
จึงไม่มีใครเอ่ยถึงให้เศร้าโศกเสียใจ

“วันนี้กลับบ้านเร็วได้นะเรา”

คุณยายอุบล้วยหกลีบตอนปลายทอดสายตาเปี่ยมรักมองหลานสาวเพียงคนเดียวที่ทนเลี้ยงดูมาตั้งแต่เกิดด้วยความเอื้อเอ็นดู อุบลเกิดในตระกูลที่มีอันจะกินและเคยมีกิจการร้านอาหารเป็นของครอบครัว แต่หลังจากบุตรสาวจากไปก็ได้ตัดสินใจขายกิจการ เพราะต้องการดูแลพลอยโสภาย่างเต็มที่ แม้จะไม่ได้ร่ำรวยถึงขั้นเศรษฐี แต่เงินที่ได้จากการขายกิจการและเงินที่เก็บสะสมไว้ก็มากพอที่จะส่งเสียหลานสาวเรียนหนังสือและใช้จ่ายอย่างไม่ขัดสน

“วันนี้พลอยแค่นี้ไปทำกิจกรรมกับเพื่อนๆ ก็เลยกลับบ้านเร็ว”

หลานสาวว่าพร้อมกับคลายอ้อมแขนจากร่างผมบางของยายก่อนจะดึงอีกฝ่ายเข้าสู่ประเด็นสำคัญอย่างแนบเนียน

“เมื่อไหร่พลอยเดินสวนกับคุณมาร์กอส เขามาทำไมหรือจะยาย”

อุบลไม่ได้ตอบคำถามพลอยโสภายาทันที แต่ใช้สายตาที่ร่วงโรยไปตามวัยมองสำรวจใบหน้าผุดผ่องของหลานสาวอย่างพิถีพิถันเป็นครั้งแรก อาจเป็นเพราะความใกล้ชิด จึงทำให้เธอหลงลืมที่จะสังเกตความเปลี่ยนแปลงของหลานสาวที่กำลังย่างเข้าสู่วัยสาวเต็มตัว

“พ่อถอดเขาก็แฉะมาซักทายตามประสาคนบ้านใกล้เรือนเคียงนะจ๊ะ ไม่ได้มาขอซื้อบ้านเราหรอก”

ด้วยความที่รู้สึกถูกชะตาและเอ็นดูชายหนุ่มข้างบ้าน อีกทั้งชื่อของเขาก็เรียกยาก คุณยายจึงขอเรียกมาร์กอสว่าถอด และเรียกแบบนี้เรื่อยมา

“หรือจ๊ะ” พลอยโสภามองสบตาผู้เป็นยาย

“จ๊ะ” อุบลตอบรับด้วยรอยยิ้มอ่อนๆ เธอจะบอกพลอยโสภายาทอนนี้ได้อย่างไรว่ามาร์กอสไม่ได้มาเพียงแค่ออกทาย แต่มีอีกเรื่องที่สำคัญมากมาเจรจากับตนด้วย

พลอยโสภายเห็นประกายบางอย่างในดวงตาของผู้เป็นยาย เธอรู้ว่า

ทำไม่ได้หรอก เพียงแต่ยังไม่บอกตนไม่หมดเท่านั้น ที่ลำคัมมันเป็นเรื่อง
ที่เธออยากรู้มากเสียด้วยสิ

หวงก้าง

“คุณมาร์กขอชดคิดได้แล้วเหอครับ”

นอร์แมน หนุ่มอเมริกันวัยสามสิบสองปี ผู้ช่วยคนสนิทและบอดีการ์ดมากฝีมือของซีอีโอหนุ่มของสายการบินเลย์สันแอร์ไลน์และธุรกิจในเครือเลย์สันกรุ๊ปเอเย่ตามเจ้านายของตนทันทีที่อีกฝ่ายเดินกลับมาที่คฤหาสน์หลังงาม

“ฉันคิดได้แล้ว”

มาร์กขอตอบคนสนิทด้วยสีหน้าสงบนิ่งแต่บ่งบอกถึงความมั่นใจมหาเศรษฐีหนุ่มลดตัวลงนั่งไขว่ห้าง เอนหลังพิงพนักโซฟาหลุยส์ตัวหรูภายในห้องโถงใหญ่ พลังคิดถึงบทสนทนาทางโทรศัพท์เมื่อไม่กี่วันที่ผ่านมาของตนกับ มณีมาลา ฉัตรลักษณ์ เลย์สัน มารดาชาวไทยที่ตอนนี้อาศัยอยู่ที่สเปน

“มาร์กขอชุกรัก ลูกยังจำคำสัญญาที่ให้ไว้กับแม่หลังจากแต่อดีตของลูกจากไปได้ไหมจ๊ะ”

“จำได้ครับ ผมสัญญาว่าจะดูแลคุณแม่และบริหารกิจการของตระกูลเลขยันให้เจริญรุ่งเรือง เป็นที่ยอมรับของคนทั่วโลก ตอนนั้นผมก็ทำสำเร็จแล้ว” มาร์กอชพูดกับมารดาของเขาอย่างภาคภูมิใจ

“ใช่จ้ะ ลูกชายของคุณไม่เคยทำให้แม่ผิดหวัง แต่ยังเหลือสัญญาอีกข้อที่แม่เคยขอลูกไว้ แม่คิดว่าถึงเวลาที่ลูกจะต้องทำตามสัญญาแล้วนะจ้ะ มาร์กอช”

มณีมาลากล่าวกับลูกชายด้วยความรู้สึกไม่ต่างกัน จากนั้นเธอก็ทวงถามสัญญาที่ทำให้มาร์กอชถึงกับถอนหายใจหนัก

“เรื่องนั้นผมขอเวลาอีกหน่อยนะครับคุณแม่”

“ไม่ได้จ้ะ” มณีมาลาปฏิเสธด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลแต่แฝงไว้ด้วยความเด็ดขาด เธอให้ออกาสลูกชายใช้ชีวิตโสดอย่างชอกโชนมานานหลายปี ถึงเวลาแล้วที่เขาจะต้องหาสะใภ้เพื่อผลิตทายาทให้ตระกูลเลขยัน

“โอ้...คุณแม่ครับ ตอนนั้นผม...” มาร์กอชพยายามที่จะอธิบายให้มารดาเข้าใจถึงความจำเป็นบางอย่าง แต่ทำนองกลับไม่ยอมเปิดโอกาสให้เขาได้พูด

“ยังหาคนที่ถูกใจไม่ได้ใช่ไหมจ้ะ ไม่เป็นไร แม่คัดเลือกสาวสวยที่มีคุณสมบัติเหมาะสมกับลูกเอาไว้หลายคน เลขยัน ของแม่ส่งข้อมูลของพวกเธอให้คนสนิทของลูกเรียบร้อยแล้ว หน้าที่ของลูกคือเลือกคนที่ถูกใจที่สุดเท่านั้นจ้ะ”

มาร์กอชยอมรับว่าบรรดาหญิงสาวที่มารดาคัดเลือกมานั้นมีคุณสมบัติเพียบพร้อมและเป็นบุตรหลานของคนมีชื่อเสียงในสังคมแทบทั้งสิ้น พวกเธอเหมาะที่จะเอามาเชิดหน้าชูตาให้วงศ์ตระกูลก็จริง แต่ไม่ใช่ผู้หญิงที่เขาปรารถนา

“ผู้หญิงที่คุณแม่เลือกให้ไม่ถูกใจผมเลยครับ เอาเป็นว่าผมขอเลือกเองนะครับคุณแม่”

“ได้จ้ะ แต่อย่าลืมเรื่องคุณสมบัติและความเหมาะสมด้วยนะจ้ะ”

ที่ล้ำค่าคุณแม่ให้เวลาลูกหนึ่งปีเท่านั้น ถ้าลูกยังหาคนที่ถูกใจไม่ได้ แม่จะถือว่าลูกหลบเลี่ยงสัญญาและแม่จะเป็นคนเลวให้ลูกเอง ตกลงตามนี้ละ มาร์กโกชลูกรัก”

“มาตามจะยอมรับได้หรือครับ ในเมื่ออายุของคุณมาร์กโกชกับ...”

“นายจะพูดเรื่องอายุทำไมเนอร์แมน” มาร์กโกชวัดตาชุ่นขวางไปยังคนสนิทของเขา

“ขอประทานโทษครับคุณมาร์กโกช” นอร์แมนรีบค้อมกายพร้อมกล่าวคำขอโทษเมื่อเปลือยจิตใจดำเนินายหนุ่มเข้าอย่างจัง

“ทำให้คุณแม่ยอมรับคนที่ฉันเลือกเป็นเมียไม่ใช่เรื่องยาก คนที่ฉันเลือกต่างหากที่น่าเป็นห่วง”

พลอยโลสภา พงศ์ธาริน ในชุดนักศึกษาของมหาวิทยาลัยเปิดชื่อดังแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ ก้าวลงมาจากรถโดยสารประจำทางเมื่อมันหยุดจอดตรงป้ายเยื้องปากซอยบ้านของเธอ ร่างบางเดินทอดน่องไปตามทางเท้าที่ปูด้วยอิฐรูปตัวหนอน ก่อนจะเลี้ยวเข้าไปในซอยเพื่อกลับบ้าน ทว่าเพียงก้าวแรกที่เดินเข้าไปก็พบกับชายหนุ่มกลุ่มหนึ่งซึ่งเธอได้ตั้งฉายาให้หัวหน้าแก๊งนี้ว่า ‘จิ๊กโก๋ไฮโซ’

“ฉัน...แพ้ทางคนอย่างเธอ มันเอาแต่เพื่อ ไม่กิน...ไม่นอน อยากบอกเธอสักครั้ง โปรดเถอะนะขอวอน หยุดน่ารักได้ไหมใจฉันกำลังละลาย...”

เสียงเพลงทำนองเกี้ยวพาราสีที่ตั้งมาจากชายหนุ่มกลุ่มดังกล่าวทำให้พลอยโลสภาถึงกับกลอกตาและพ่นลมหายใจออกมาอย่างเบือหน่าย นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ลูกชายเศรษฐีชวยติดกันมาดักเธออยู่ตรงปากซอย และแสดงออกอย่างชัดเจนว่ากำลังให้ความสนใจตน หากแต่นักศึกษาสาวคนสวยก็ทำเป็นไม่ใส่ใจแล้วเดินผ่านไปเหมือนเช่นวันก่อนๆ ที่พบเจอ

“อย่าเพิ่งไปครับพลอย”

“คุณมายืนขวางทางฉันทำไมคะ”

พลอยโสภายืนหน้าขึ้นถามร่างสูงโปร่งของคนที่ตนตั้งฉายาให้ว่า จิกโก้ไฮโซเมื่อเขาขยับเข้ามาขวางหน้าเธอเอาไว้ ไม่รู้สึกแปลกใจเลยที่ อีกฝ่ายจะทราบชื่อของเธอ เพราะด้วยฐานะและท่าทีของเขาที่แสดงออกมา บ่งบอกชัดเจนว่าเขาจะต้องสืบประวัติของเธอมาแล้วแน่นอน

“ผมชื่อ นพรุจ นะครับ เรียกจูกก็ได้ บ้านของผมอยู่ชอยัดัดไปนี่เอง”

นพรุจ ลูกชายคนเดียวของเศรษฐีเจ้าของกิจการปัมน้ำมันหลายแห่ง แนะนำตัวกับหญิงสาวอย่างเป็นทางการ หลังจากที่มายืนดักรอและแซว เธอหลายครั้ง แต่ฝ่ายหญิงก็ยังไม่มียกหูว่าจะสนใจ

“คะ คุณนพรุจ หลีกทางให้ฉันได้หรือยังคะ” พลอยโสภายเอ่ยถาม ตรงๆ

“เดี๋ยวก่อนสิครับพลอย ผมมีของจะมอบให้คุณด้วย”

“ของอะไรคะ” ก็ว่าได้รูปสี่เหลี่ยมเนื้อดวงตากกลมโตของหญิงสาว หมวดเข้าหากันอย่างสงสัย

“เอาของมาให้ฉัน” นพรุจหันไปบอกกับลูกน้องของเขา

“ครับลูกพี่” คนที่ได้รับคำสั่งรีบส่งของบางอย่างให้ลูกพี่ของพวกเขา อย่างรวดเร็วทันใจ

“ดอกกุหลาบสำหรับคุณครับพลอย”

นพรุจยื่นดอกกุหลาบสีแดงช่อใหญ่ไปตรงหน้าหญิงสาว ท่ามกลาง สายตาของคนที่เดินผ่านไปมาและคนที่อาศัยอยู่ละแวกนั้น

พลอยโสภามองดอกกุหลาบช่องามด้วยสายตาว่างเปล่า เธอไม่รู้สึก ตื่นเต้นเลยสักนิดที่ได้รับดอกไม้จากชายหนุ่มที่จัดว่าหน้าตาดีและมีฐานะ ร่ำรวยอย่างนพรุจ มือของเธอยังแนบอยู่ข้างลำตัวไม่ได้ยื่นออกไปรับ นพรุจคิดว่าหญิงสาวกำลังยืมือเพราะดีใจ จึงพูดสิ่งที่อยู่ในใจออกไป อย่างไม่ให้เสียเวลา

“ผมขออนุญาตจีบคุณนะครับพลอย”

“ฉันไม่อนุญาต!”

น้ำเสียงทุ้มต่ำทรงพลังและแฝงไว้ด้วยอำนาจที่ตั้งขึ้นขัดจังหวะ
ถึงความสนใจของทุกคนให้หันไปมองเจ้าของเสียงนั้นเป็นตาเดียว

ความสง่าผ่าเผยของชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ในสูทสีเข้มที่
ยืนตระหง่านอยู่ข้างรถยุโรปคันหรูทำให้ทุกคนที่อยู่บริเวณนั้นมองอย่าง
ตะลึงงัน ไม่เว้นแม้แต่พลอยโสภา

“คุณมาร์กอส”

ริมฝีปากบางขยับเบาๆ ขณะจ้องมองเจ้าของชื่อที่ตอบคำถามของ
นพรุจแทนตนด้วยความประหลาดใจ หลายเดือนแล้วที่เธอไม่ได้พบหน้า
มหาเศรษฐีหนุ่มเจ้าของคฤหาสน์หลังงาม ถ้าจำไม่ผิดก็นับตั้งแต่วันที่เขา
ไปหาคุณยายแล้วถูกเธอตะโกนตามหลังอย่างโมโหนั่นแหละ

“กลับบ้านได้แล้วพลอย กลับช้าคุณยายจะเป็นห่วง”

มาร์กอสเอ่ยสิ่งหญิงสาวราวกับว่าเธอเป็นคนในปกครองของเขาก็
ไม่ปาน ทว่าพลอยโสภากลับไม่รู้ลี้กโมโหที่เขาแสดงท่าทีเช่นนั้นในเวลา
เพราะเธอกำลังหาวิธีหลบหลีกนพรุจอยู่นั่นเอง

“ค่ะ” พลอยโสภาตอบรับอย่างง่ายดายพรางตึงสายตากลับมาที่
นพรุจอีกครั้งเพื่อจะบอกเขาว่า

“ญาติผู้ใหญ่ของฉันมารับแล้วละ ขอตัวก่อนนะคะ”

“รับดอกไม้ของผมไปด้วยสิครับพลอย”

คำพูดของนพรุจทำให้หญิงสาวหลุบเปลือกตาลงมองช่อดอกไม้
อีกครั้ง หากยังไม่ทันได้ตัดสินใจ เสียงทุ้มต่ำทรงอำนาจของมาร์กอส
ก็ดังแทรกขึ้นมา

“คุณยายคงไม่พอใจถ้าเห็นเธอหอบดอกไม้ที่ผู้ชายให้กลับไป
บ้าน”

พลอยโสภาชำเลืองมองคนพูดเล็กน้อยพรางคิดในแง่ดีว่า มาร์กอส
อาจจะรู้ว่านพรุจเป็นเพลย์บอย จึงคอยกันทำให้ ไม่รู้ว่าตัวเองโลกสวย

เกินไปหรือเปล่า แต่สิ่งที่เขาทำมันเข้าทางเธอพอดี

“ขอบคุณสำหรับดอกไม้ค่ะ แต่ฉันคงรับไม่ได้ ขอโทษด้วยนะคะ”

เจ้าของเสียงหวานหันกลับมาพูดกับนพรุจด้วยท่าทีสุภาพ ก่อนจะตัดบทด้วยการเดินตามร่างสูงสง่าของมาร์กออกไปที่รถของเขา

“สงสัยงานนี้ลูกพี่เราจะกินแห้ววะ” สองหนุ่มลูกน้องของนพรุจกระซิบกระซาบเบาๆ เมื่อเห็นลูกพี่ของเขา มองตามหลังสาวสวยตาละห้อย

“นั่นนะสิ ญาติผู้ใหญ่ของคุณพลอยทำทางจะหวงมากด้วย”

“แกสองคนแอบคุยอะไรกัน นินทาฉันอยู่ใช่ไหม” นพรุจตัวดีตามองลูกน้องทั้งสองคนของเขาตาขวาง

“เปล่าครับลูกพี่” ลูกน้องของนพรุจตอบตรงกันโดยมิได้นัดหมาย

“กลับได้แล้ว” นพรุจเอ่ยสั่งอย่างหงุดหงิดใจ การถูกสาวปฏิเสธดอกไม้ต่อหน้าธารกำนัลมันทำให้เขารู้สึกเสียหน้าเป็นอย่างมาก

“**ทำ**ไม่ต้องบอกว่าฉันเป็นญาติผู้ใหญ่ ฉันยังไม่แก่ขนาดนั้น ลักหน่อย”

เจ้าของรถคันหรูเอ่ยตำหนิคนตัวบางขณะที่รถคันงามกำลังเคลื่อนตัวเข้าไปในซอย ซึ่งเป็นที่ตั้งของคฤหาสน์หลังงามและบ้านเรือนไทย

“เพื่อความน่าเชื่อถือไงคะ” พลอยโสภาเบนหน้าไปทางคนตัวใหญ่พร้อมบอกเหตุผล

“แต่ฉันไม่ได้อยากเป็นญาติผู้ใหญ่ของเธอ” มาร์กขอว่า นัยน์ตาสีเหล็กที่หันไปมองใบหน้าชาวผุดผ่องของหญิงสาวฉายแววหมกมุ่นครุ่นคิด

“แล้วคุณจะให้ฉันบอกเขาว่ายังไงล่ะคะถึงจะเหมาะสมและถูกใจคุณ”

หญิงสาวย่อนถาม คิ้วได้รูปเหนือแพขนตาองยาวเล็กขึ้นสูง

อย่างสงสัย ความจริงมาร์กอสก็ไม่ได้แก่ เพียงแต่เขาอายุห่างจากเธอหลายปีเท่านั้น

“ช่างเถอะ แต่วันหลังห้ามบอกใครว่าฉันเป็นญาติผู้ใหญ่ของเธออีกละกัน” มาร์กอสถอนสายตาดจากใบหน้าดังตามแล้วมองเมินไปทางอื่น

“คงไม่มีเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นบ่อยๆ หรือคะ แต่ยังไงก็ขอบคุณมากนะคะที่ช่วยกันฉันออกมาจากจึกโก้ไฮโซนั่น”

“เธอไม่ชอบหมอนั้นใช่ไหมหมพลอย” มาร์กอสดึงสายตาดกลับมาที่พลอยโสภากอย่างรวดเร็ว หรือตามองใบหน้าเรียวยาวรูปไข่ของเธออย่างหวาดระแวง

“ถ้าฉันชอบเขาจะเดินตามคุณมาขึ้นรถหรือคะ” พลอยโสภาลิ้นลิ้นและอมยิ้มน้อยๆ ส่งผลิให้คนถามคลายความรูสึกบางอย่างลงไปบ้าง

“ไม่ชอบก็ดีแล้วละ ผู้ชายสมัยนี้ไว้ใจไม่ได้” มาร์กอสพูดด้วยน้ำเสียงอบอุ่น

“ใช่ค่ะ ผู้ชายสมัยนี้เจ้าชู้ มหาเศรษฐีบางคนมีฮาเร็มอยู่ที่ต่างประเทศด้วยนะคะ”

คำพูดของพลอยโสภากำทำให้คนที่เคยเจ้าชู้และเคยมีรักรักอยู่ที่ต่างประเทศถึงกับสะอึก เมื่อนึกขึ้นได้ว่าเคยมีสื่อหลายแขนงนำเสนอข่าวนี้จนโด่งดังไปทั่วโลก แต่นั่นมันเป็นเรื่องในอดีต

“ถ้าบางคนที่เขาว่ามีฉันรวมอยู่ด้วยละก็ ขอให้รู้เอาไว้ว่าฉันเลิกเจ้าชู้แล้ว”

“ฉันว่าคุณเก็บคำพูดนี้ไว้บอกว่าที่ภรรยาในอนาคตของคุณดีกว่าคะ” พลอยโสภานะนำคนร้อนตัวพลางอมยิ้มน้อยๆ

“จ้ะหรือ” นัยน์ตาคมกริบของมาร์กอสจ้องมองใบหน้าขาวสะอาดของคนแนะนำนี่นาน

“ว่าแต่คุณกลับมาเมืองไทยตั้งแต่เมื่อไรคะ”

พลอยโสภากามแก้แค้นเมื่อรู้สึกถึงประกายบางอย่างในดวงตาสีเหล็กของมาร์กอส ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมการพบกันในครั้งนี้ถึงทำให้เธอรู้สึกแปลกๆ กับสายตาของเข่าที่จ้องมองมา แล้วทำไมถึงรู้สึกว่ามีใบหน้าของตนกำลังร้อนวูบวาบ

“เมื่อวาน” มาร์กอสตอบสั้นๆ และเป็นฝ่ายถามเธอบ้าง

“เธอเรียนสาขาอะไรหรือพลอย”

“สาขาออกแบบนิเทศศิลป์ค่ะ”

“อ้อ...” ชายหนุ่มพยักหน้าเป็นเชิงรับทราบ เขาไม่ได้ถามต่อว่าจบแล้วพลอยโสภากายทำงานอะไร เพราะเขาได้วางแผนอนาคตของเธอเอาไว้เรียบร้อยแล้วนั่นเอง

“ขอบคุณนะค่ะที่ให้ฉันติดรถมาด้วย” พลอยโสภากะพุ่มมือไหว้เจ้าของรถอย่างรู้มารยาทเมื่อรถคันหรูเคลื่อนเข้าจอดข้างทางเยื้องหน้าบ้านเรือนไทย

“ไม่เป็นไร” แม่น้ำเสียงและใบหน้าหล่อเหลาของมาร์กอสจะดูสงบนิ่งกว่านี้ย่นตาสีเหล็กของเขาที่จับจ้องดวงหน้างามกลับฉายความรู้สึกบางอย่างออกมาโดยไม่รู้ตัว ผิดกับคนถูกมองที่รู้สึกร้อนๆ หนาวๆ รวกับจะเป็นไข้ ซึ่งอาการแบบนี้ไม่เคยเกิดขึ้นกับเธอมาก่อน

“เอ่อ...ขอตัวก่อนนะค่ะ” บอกกล่าวเจ้าของรถเสร็จก็รีบเปิดประตูแล้วก้าวลงจากรถโดยไม่รอให้คนของมาร์กอสลงมาเปิดให้

“ทำไมจะต้องรีบร้อนขนาดนั้นด้วย” มาร์กอสบนพื้มีพำเมื่อสัมผัสได้ถึงอาการลูกลี้ลุกลนของพลอยโสภากา

“ผมว่าเธอน่าจะตกใจที่เห็นสายตาของคุณมาร์กอสนะครับ”

นอร์แมนสันนิษฐานอย่างค่อนข้างมั่นใจ โดยมีวอลโดคนสนิทและบอดีการ์ดมากฝีมืออีกหนึ่งคนของมาร์กอสนั่งอมยิ้มอยู่ข้างๆ

“พูดมาก กลับบ้านได้แล้ว” มาร์กอสเอ่ยสั่งเสียงเข้ม โดยที่สายตายังจับจ้องประตูรั้วที่พลอยโสภากาเดินผ่านเข้าไป ก่อนถามตัวเองในใจ

อย่างงุนงงสงสัย

‘สายตาของเรามันชัดเจนจนทำให้พลอยหวาดผวาวงกตนั้นเลย หรือ’

กลิ่นหอมของขนมไทยที่ไชยมาจากทิศทางหนึ่งทำให้คนที่เพิ่งกลับมาถึงบ้านรีบนำกระเป๋าไปเก็บในห้องนอน ก่อนจะเดินไปยังห้องครัวทันที

“พลอยกลับมาแล้วจะยาย”

หญิงสาวบอกผู้เป็นยายเสียงใส พร้อมกับเดินเข้าไปสวมกอดร่างผอมบางที่กำลังทำอะไรบางอย่างอยู่ในห้องครัวขนาดย่อมแต่สะอาดสะอ้าน สิ่งของเครื่องใช้ทุกชิ้นถูกจัดวางอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย

“วันนี้ยายทำขนมใส่ไส้ไหม้ไหม้จะ”

“จมูกไวจริงนะเรา” คุณยายอุบลล้วยอกพลาถมองหลานสาวคนสวยด้วยแววตาอ่อนโยน

“อะไรที่พลอยชอบกิน แค่นี้ก็ได้กินก็จำได้แล้วจะ”

คนเป็นหลานคลายแขนจากร่างผอมบางของผู้เป็นยาย ก่อมนยืนโบหน้าไปใกล้ถึงซึ่งเป็นภาชนะที่ใช้ในการนึ่งเพื่อสูดกลิ่นหอมของขนมใส่ไส้ที่สุกพร้อมรับประทาน

“หอมจังเลยจะยาย”

“วันก่อนเห็นปนว่าอยากกิน แล้ววันนี้เราก็บอกว่าจะกลับบ้านไวยายก็เลยทำให้กิน” คุณยายอุบลบอกคนเป็นหลานด้วยรอยยิ้มเอ็นดู

“ยายของพลอยน่ารักที่สุดในโลกเลยจะ” พลอยโสภายิ้มกว้าง แต่เมื่อนึกถึงความลำบากของคุณยายขณะลงมือทำ รอยยิ้มนั้นก็เจือจางลง

“แต่วันหลังยายไม่ต้องทำหรรอนะจะ พลอยซื้อที่ตลาดมากินก็ได้ถึงมันจะไม่อร่อยเหมือนที่ยายทำก็เถอะ”

พลอยโสภาพูดได้เต็มปากและภาคภูมิใจว่าฝีมือการทำอาหารและขนมไทยของคุณยายอุบลอร่อยที่สุดเท่าที่เคยกินมา แม้อายุทุกเจ้าในตลาด

แถวบ้านไม่มีใครเทียบขายของเธอได้ ถ้าเป็นเมื่อก่อนเธอจะไม่ห้าม หากท่านอยากทำคลายเหงา แต่ตอนนี้ขายของเธออายุมากแล้ว เธอจึงอยากให้ท่านพักผ่อนมากกว่าจะเข้าครัวทำขนมให้หลานกิน

“พูดจริงใช่ไหม วันหลังขายจะได้ไม่ต้องทำ” คุณยายอุบลแสร์ถาม

“พลอยเปลี่ยนใจดีกว่า ถ้าวันไหนพลอยอยากกินขนมไทย พลอยจะลงมือทำเองโดยให้ขายเป็นคนบอกสูตรให้ เหมือนที่ขายเคยสอนพลอยทำอาหาร ขายว่าดีไหมจ๊ะ”

หญิงสาวถามความเห็นของผู้เป็นยายด้วยใบหน้ายิ้มยิ้ม คุณอุบลอยากถ่ายทอดความรู้เรื่องการทำขนมให้หลานสาวเป็นทุนอยู่แล้ว มีหรือที่จะไม่สนับสนุน

“ไม่ใช่แค่นี้ แต่เป็นความคิดที่ดีมากต่างหากละ เฮ้อ...ไม่คิดเลยว่าจะได้ยินคำนี้จากหลานสาวตัวเอง”

หญิงชราแสร์ถอนหายใจคล้ายโล่งอกโล่งใจ เพราะเป็นครั้งแรกเลยก็ได้ที่พลอยโสภากเป็นฝ่ายเอ่ยปากด้วยตัวเอง ไม่ต้องให้ตนคะยั้นคะยอแกมบังคับเหมือนครั้งที่ให้หัดทำอาหารและงานบ้านงานเรือน

“แหม...ยายก็ จะชมหลานทั้งที่ยังแฝงนัยอย่างอื่นอีกเนอะ”

คนเป็นหลานแสร์โอดครวญ

“ที่ขายพร่ำสอนเราทุกวันก็เพราะหวังดี อยากให้เราเป็นกุลสตรีที่เก่งเรื่องงานบ้านงานเรือน ความรู้พวกนี้มันจะเป็นผลดีตอนที่แต่งงานไปแล้ว”

“พลอยไม่อยากแต่งงาน อยากอยู่กับยายสองคนแบบนี้ตลอดไปมากกว่าจ๊ะ”

คำพูดของพลอยโสภาทำให้หญิงชราเงยบงันอยู่ชั่วขณะ ดวงตาที่ร่วงโรยไปตามวัยจ้องลึกเข้าไปในนัยน์ตาสุกใสของคอนอ่อนวัยกว่า ก่อนจะพุดขึ้นด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลหากมีความกังวลเจือปนอยู่

“เด็กโง่ เราน่ะโตเป็นสาวแล้วนะ ยายเองก็แก่ตัวลงทุกวัน จะอยู่กับ

เราอีกนานแค่ไหนก็ยังไม่รู้ ถ้ามีผู้ชายดีๆ ลักคนอาสาดูแลพลอยแทนยาย
พลอยไม่ควรปฏิเสธเขาซะลูก”

“โอ้...ยายจ๋า ผู้ชายดีๆ สมัยนี้มีแต่ในนิยายเท่านั้นแหละจ๊ะ แต่ถ้า
มีคนหน้ามืดตามัวหลงมาจริงๆ ละก็ พลอยจะรีบตะครุบไว้จ๊ะ”

พลอยโศกภาพุดด้วยสีหน้าขบขัน เพราะเธอมั่นใจว่าผู้ชายแบบที่
ยายว่ามีแต่ในนิยายเท่านั้น ฝ่ายคุณยายอุบลได้ยินเช่นนั้นก็พูดเสริม
ด้วยรอยยิ้มเอ็นดู

“ยายรู้ว่าไม่มีใครดีพร้อมไปเสียทุกอย่างหรอก แต่ถ้ามีข้อดีมากกว่า
ข้อเสียก็ถือว่าใช้ได้ ยิ่งถ้าเป็นผู้ชายที่อายุมากกว่าเราเขาจะดูแลเราได้ดี
กว่าผู้ชายวัยเดียวกัน เอาเป็นว่าถ้ามีผู้ชายคนไหนเข้าข่ายที่ยายว่ามาชอบ
เราก็ลองศึกษานิสัยใจคอเขาดูละกันนะ”

คุณยายอุบลชี้แจงพร้อมทั้งแนะนำยืดยาว ฝ่ายหลานสาวเมื่อได้ยิน
คำพูดประโยคหนึ่งของคุณยายก็ถึงกับนิ่งงันและหวนคิดถึงสายตาของ
มาร์กอสทันที จนตอนนี้เธอก็ยังตีความหมายไม่ออก รู้เพียงอย่างเดียวว่า
มันแฝงไว้ด้วยอาณาภาบางอย่างที่อันตรายต่อใจของเธออย่างยิ่ง

“เป็นอะไรไป” คุณยายเอ่ยถามเมื่อเห็นหลานสาวเงิบไป

“ปะ...เปล่าจ๊ะยาย” คนเป็นหลานส่ายหน้าและเฉไฉไปที่เรื่องอื่น
ทันที “ว่าแต่ยายชูดมะพร้าวเองเธอจ๊ะ”

“มีคนมาช่วยชูดให้ล่ะ” คุณยายอุบลยิ้มอ่อน พลังเอื้อมหยิบ
ห่อขนมใส่ในจานที่เตรียมไว้อย่างซ้าๆ

“จะต้องเป็นที่สายใจแน่ๆ”

พลอยโศกาคาดเดาอย่างค่อนข้างมั่นใจ สายใจคือแม่บ้านของ
ภคทาส์หลังงาม ยามว่างจากงานในหน้าที่ก็มักจะแวะมาพูดคุยกับยาย
และช่วยทำนั่นทำนี่เป็นประจำ

“วันนี้สายใจไม่ได้มาหรอกจ๊ะ”

“ถ้าไม่ใช่พี่สายใจแล้วใครมาช่วยยายล่ะจ๊ะ” คนเดาผิดขมวดคิ้ว

อย่างสงสัยใคร่รู้

“พ่อกอดนะ” คุณยายอุบลบอกหลานสาว

“คุณมาร์กอส!” พลอยโสภาทวนชื่อที่ได้ยินจากปากของยายเสียงสูง ยอมรับว่าตกใจและไม่อยากจะเชื่อว่า คนที่นั่งในตำแหน่งซีอีโอถนัดแต่ใช้ส้อมและจับปากกาอย่างมาร์กอสจะพูดมะพร้าวเป็น

“เขาพูดมะพร้าวเป็นหรือจะยาย” เธอถามอย่างดูแคลน

“ไม่เป็นหรือก แต่เขาอยากลองทำ พ่อกอดเขาหัวไว สอนไม่กี่คำทำให้ดูเป็นตัวอย่างแค่นั้นเดียว เขาก็ทำเป็นแล้ว แถมยังพูดไวเสียด้วย”

น้ำเสียงและสีหน้าของคุณยายอุบลยามที่เอ่ยถึงบุคคลที่สามเต็มไปด้วยความชื่นชม จนคนฟังเกิดความหมั่นไส้ขึ้นมาตึงๆ

“เขามาประจบยายแบบนี้จะต้องมีจุดประสงค์อื่นแอบแฝงแน่ๆ ถ้าให้พลอยเดา เขาคงอยากได้บ้านของยายมาก ถึงได้ลงทุนทำอะไรขนาดนี้”

“พ่อกอดเขาไม่สนใจบ้านหลังนี้แล้วละ” ผู้เป็นยายว่า จะบอกพลอยโสภาก็ไปตรงๆก็กลัวว่าหลานสาวจะตกใจ ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อหลายอย่าง

“แต่ยังไงพลอยก็มองว่าพฤติกรรมของเขาน่าสงสัยอะ” พลอยโสภาทำหน้าครุ่นคิด

“เขาก็แค่แวะมาทักทายตามประสาคนรู้จักนะ อย่ามองเขาในแง่ร้ายนักเลย” คุณยายอุบลแก้ต่างให้คนข้างบ้าน ก่อนจะส่งจานขนมไทยให้หลานสาวพร้อมกล่าวกำชับเป็นการตัดบท

“เอาขนมจานนี้ไปให้พ่อกอดนะ”

“ให้เขาทำโมลอะจะยาย ขนมแบบนี้เขาก็กินไม่เป็นหรือกจะ ระดับเขาต้องกินของหรูหราราคาแพงๆ ซื้อมากไปทางฝรั่งนั่นจะ” แทนที่จะทำตามที่คุณยายสั่ง แต่พลอยโสภากลับทักท้วงยืดยาว

“เอาไปให้เขาเถอะนะ เขาอุตส่าห์มาช่วยพูดมะพร้าวให้ ช่วยทำอะไร

อีกหลายอย่าง บอกเขาว่ายายเอามาให้ชิม” คุณอุบลยืนแน่นความตั้งใจ ขณะที่หลานสาวยังมีท่าที่อึดออด

“เขาไม่ชิมหรอกจะยาย เสียขายของเปล่าๆ เอาไว้ให้พลอยกินดีกว่าจ๊ะ”

“ถ้าไม่เอาขนมจานนี้ไปให้พ่อทอดก็ไม่ต้องกินขนมที่ยายทำ”

ผู้เป็นยายยื่นคำขาด

“จะไปเดี๋ยวนี้แหละจ๊ะ” พลอยโสภารับงานขนมมาจากยายอย่างจำใจ

“ให้กับมือพ่อทอดด้วยละ” คุณยายอุบลกำชับ

“จ๊ะ” คนเป็นหลานรับคำสั่งๆ จากนั้นก็ประคองจานขนมไทยเดินหน้าอง้อออกไปจากบ้าน ตรงไปยังประตูทางลัดเล็กๆ ที่เชื่อมระหว่างบ้านเรือนไทยเก่าแก่กับคฤหาสน์หลังงาม

6 เป็นครั้งแรกที่พลอยโสภาดินเข้ามาในอาณาเขตของคฤหาสน์หลังงามด้วยความไม่มั่นใจ เธอรู้สึกเหมือนกำลังก้าวอะไรบางอย่างที่เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อไม่นานนี้

‘บ้าไปแล้วเรา แค่เขามองด้วยสายตาแบบนั้นจะกลัวไปทำไม ซ้ำฉลาดไม่เข้าเรื่อง’

หญิงสาวก่นด่าตัวเองในใจพร้อมๆ กับรวบรวมความกล้าเพื่อที่จะเผชิญหน้ากับเจ้าของบ้าน

“น้องพลอย”

“อู๊ย! พี่สายใจ” คนที่เพิ่งด่าตัวเองในใจว่าฉลาดสะดุ้งโหยงเพียงเพราะเสียงเรียกของแม่บ้าน

“น้องพลอยกลายเป็นคนขวัญอ่อนไปตั้งแต่เมื่อไรกันคะ” สายใจกระเช้าเมื่อเห็นท่าทางแปลกๆ ของสาวน้อยข้างบ้าน

“พลอยไม่ได้ขวัญอ่อนนะคะ แต่กำลังคิดอะไรเพลินๆ ก็เลยตกใจ

ค่ะ” หญิงสาวแก้ต่างให้ตัวเองเสียงอ่อน ก่อนจะหนีอะไรบางอย่างขึ้นมาได้
“พี่สายใจคะ ขยายฝากขนมมาให้คุณมาร์กอกซิมคะ รบกวนพี่สายใจ
เอาไปให้เขาแทนพลอยด้วยนะคะ”

“ได้ลิจ๊ะ” สายใจรับปากอย่างเต็มใจ พลังยื่นมือไปรับจานขนม
จากอีกฝ่ายด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

“ขอบคุณค่ะพี่สายใจ พลอยขอตัวก่อนนะคะ”

พลอยโสรภาก็เดินลือๆ กลับบ้านหลังส่งต่อภารกิจนั้นให้กับพี่
สายใจ แต่ระหว่างทางที่เดินกลับก็ยังไม่วายระแวง จึงเหลือบซ้ายแลขวามอง
หน้ามองหลังตลอดทาง

“ว้าย!” อุทานออกมาด้วยความตกใจเมื่อจู่ๆ ก็ชนเข้ากับอะไร
สักอย่างที่ยับเข้ามาขวางหน้าทำให้ร่างของเธอเซจนเสียหลัก ม่านตาของ
หญิงสาวขยายกว้าง ใจเต้นโครมครามอย่างไม่ทราบสาเหตุเมื่อเห็นใบหน้า
หล่อเหลาของคนที่รวบเอาเธอไว้อย่างแนบชิดจนสัมผัสได้ถึงไออุ่นจาก
กายแกร่งของเขา

“คุณมาร์กอกซ! คุณมาทำอะไรแถวนี้คะ”

“ฉันควรจะถามเธอมากกว่าว่ามาทำอะไรล่ะ ล่อๆ ในบ้านของฉัน
แถมยังเดินไม่ระวังอีกด้วย”

มาร์กอกซย่อนถามและแสรังตำหนิหญิงสาวต่างๆ ที่เขาเป็นฝ่าย
ขยับเข้ามาขวางทางคนตัวเล็กอย่างจงใจหลังจากสังเกตเห็นพฤติกรรม
แปลกๆ ของเธอ

คำกล่าวหาของมาร์กอกซทำให้พลอยโสรภาก็ได้สติ เธอเดินแผ่หนอกกว้าง
แล้วพาร่างของตัวเองออกจากอ้อมแขนแข็งแรงของคนร่างใหญ่ ก่อน
แก้ต่างให้ตัวเองพัลวัน

“ยายให้ฉันเอาขนมมาให้คุณซิมและฉันก็กำลังจะเดินกลับ แต่รีบ
ไปหน่อยเท่านั้น ไม่ได้ทำลึบๆ ล่อๆ ลักหน้อย”

“นั่นหรือ แล้วไหนล่ะขนมของฉัน” เจ้าของบ้านเอ่ยถาม นัยน์ตา

สี่เหล็กจับจ้องใบหน้าดงามของสาวน้อยอย่างไม่วางตา

“ฉันฝากไว้กับพี่สายใจค่ะ”

พลอยโสภาริบบอก เธอไม่เข้าใจตัวเองเลยว่าทำไมจะต้องรู้สึกแปลกๆ และอ่อนนวบวบที่ใบหน้าเมื่อประสานสายตากับมาร์กอส ทั้งๆ ที่เมื่อก่อนไม่เคยเป็นแบบนี้ หรือเป็นเพราะสายตาที่เขามองเธอมันเปลี่ยนไปจากที่เคยมองด้วยความเอ็นดูแบบผู้ใหญ่กลายเป็นมองแบบชายหนุ่มมองหญิงสาว จริงสินะ เธอโตเป็นสาวแล้วนี่ และเขาก็เป็นผู้ชายที่ได้ชื่อว่าเจ้าชู้ ถึงแม้ว่าจะยะหลังข่าวเรื่องสาวๆ ของเขาจะค่อนข้างเจียบก็เถอะ

“คุณยายอุบลฝากมาให้ฉันไม่ใช่หรือ ทำไมไม่เอามาให้ฉันโดยตรงล่ะ” นัยน์ตาคมหรือแคบลงอย่างสงสัยและอยากรู้

“ก็ตอนนั้นฉันไม่รู้ว่าคุณอยู่ที่ไหนนะคะ จะให้เดินทางไปหาคฤหาสน์ไม่ไหวหรอกค่ะ” พลอยโสภาริบบอกเหตุผลและหาทางตัดบทสนทนา เพราะถ้าขึ้นยังยืนอยู่ตรงนี้ก็คงถูกเจ้าของบ้านซักฟอกไม่เลิกแน่ๆ

“ฉันทำหน้าที่เสร็จแล้ว ขอตัวก่อนนะคะ” ว่าแล้วก็ทำท่าจะเดินหลบไปทางหนึ่ง

“เดี๋ยวก่อนสิพลอย จะรีบไปไหนล่ะซี” มาร์กอสไม่พูดเปล่า แต่ขยับขวางทางหญิงสาวเอาไว้ทันที

“ฉันจะรีบกลับไปทำงานบ้านค่ะ ว่าแต่คุณมาขวางฉันไว้ทำไมล่ะคะ” เธอชักสีหน้าเพื่อกลบเกลื่อนอาการบางอย่าง

“ฉันจะฝากของไปให้คุณยายอุบลหน่อย” มาร์กอสบอกเจตนา แต่แทนที่พลอยโสภาริบบอกจะมองเขาในแง่ดี เธอกลับหันตามองเขาแล้วถามออกไปอย่างไม่อ้อมค้อม

“ฝากของให้ยายมีจุดหมายอื่นแอบแฝงหรือเปล่า ถ้ามีฉันไม่รับฝาก และจะห้ามยายไม่ให้รับของฝากจากคุณด้วย”

“ไม่มี” มาร์กอสตอบสั้นๆ ท่าที่หวาดระแวงของเธอทำให้เขาต้องกลักรอยยิ้มเอาไว้

“ไหนล่ะคะของที่ฉันจะฝากไปให้ยาย” พลอยโสภาไม่ได้เชื้อสนิทใจ แต่เธอรู้ว่าคาดคั้นไปเขาก็ไม่ยอมรับ

“คนของฉันถือมานั่นไง” มาร์กออกซพยักพยัดไปที่วอลโด อีกหนึ่ง คนสนิทของเขาที่เดินตรงมาพร้อมกับถุงกระดาษสีเข้มสวยหรูซึ่งบรรจุ ของฝากจากต่างประเทศเอาไว้ภายใน

วอลโดเดินมาถึงก็ส่งของที่ถือมาให้กับผู้เป็นเจ้าของก่อนจะค้อม กายและเดินจากไปอย่างรู้มารยาท

“ของฝากอยู่ในถุงใบนี้ ฝากแทนเธอเอาไปให้คุณยายอุบลด้วยนะ”

มาร์กออกซบอกกล่าวพร้อมกับส่งของที่เพิ่งรับมาจากคนสนิทไป ตรงหน้าพลอยโสภา

“ค่ะ” พลอยโสภารับปากพร้อมกับยื่นมือออกไปรับถุงจากมาร์กออกซ มาถือไว้ จากนั้นก็รีบเอ่ยขอตัวทันที “ฉันไปนะค่ะ”

มาร์กออกซยังไม่ทันจะเอ่ยตอบ ร่างบางในชุดนักศึกษาหมาวิทยาลัย เปิดชื่อดังก็เดินตัวปลิวจากไป ปล่อยให้เจ้าของบ้านหนุ่มมองตามหลัง ด้วยสีหน้าครุ่นคิด

ปูทาง

“เจอกันครั้งนี้เธอแปลกไปนะพลอยโสภา ทำทางลูกลึลูลกนชอบกล”

มาร์กออกซิมพำขณะเดินไปหิ้งตัวลงนั่งตรงมุมพักผ่อน นัยน์ตามคมชำเลื่องมองไปยังบ้านเรือนไทยพรางคิดถึงเหตุการณ์เมื่อหลายปีก่อนวันที่เขาได้เจอพลอยโสภาเป็นครั้งแรก

เหตุเกิดช่วงสายของวันที่อากาศปลอดโปร่ง มาร์กออกซิมเดินออกมาสูดอากาศตรึงระเบียงห้องนอนของเขาด้วยสีหน้าผ่อนคลาย แต่ใครจะคาดคิดว่าจู่ๆ จะมีวัตถุแข็งๆ ก้อนเล็กกลมพุ่งฝ่ามวลอากาศด้วยความเร็วสูง ก่อนจะกระแทกเข้าที่ขมับข้างหนึ่งของเขาอย่างจัง

“โอ๊ย!”

“อู๊ย!”

เสียงอุทานที่ดังแว่วเข้าหูทำให้คนที่กำลังใช้มือคลึงขมับที่ปวดหนีบตัวตามองทิศทางนั้นทันใด พบร่างเล็กของเด็กหญิงคนหนึ่งกำลังยืน

อ้าปากค้างมองมาที่เขาด้วยความตกใจ ก่อนจะวิ่งขึ้นบ้านเรือนไทย เพื่อหนีความผิด โดยไม่ขอโทษเขาสักคำ มาร์กออกจึงตามไปสะสางคดีถึงบ้านของเจ้าหล่อน

“สารภาพมาซะดีๆ ว่าเมื่อไหร่เราไปทำอะไรไว้”

คุณยายอุบลคาดคั้นหลานสาวเมื่อเจ้าของคฤหาสน์หลังงามที่เพิ่งย้ายเข้ามาอยู่ใหม่เข้ามาร้องทุกข์ถึงในบ้าน พร้อมแสดงหลักฐานซึ่งปรากฏชัดเจนบนใบหน้าหล่อเหลาของมหาเศรษฐีหนุ่มเลือดผสม

“เออ...พลอยใช้หนังสือกึ่งมะม่วงบนต้นจะยาย แต่ว่ามันพลาดเข้าไปชนิดหนึ่งจ๊ะ”

เด็กหญิงพลอยโสภาวัยสิบสามปีสารภาพกับผู้เป็นยายเสียงอ่อยดวงตากลมโตซ้อนขึ้นมองใบหน้าของเจ้าทุกข์ที่บุกมาถึงบ้านซั่ๆ ก่อนจะรีบเนียนหน้าไปอีกทางเพื่อซ่อนรอยยิ้มบางอย่างหลังเห็นรอยกลมๆ สีม่วงที่เด่นหราบนใบหน้าคมสันของเขา

“รู้ว่าตัวเองทำผิดแล้วทำไมวิ่งหนีเข้าบ้าน ทำไมไม่ไปขอโทษพี่เขา”

“ตอนนั้นพลอยตกใจทำอะไรไม่ถูกจ๊ะยาย” คนกลัวความผิด

สารภาพเสียงอ่อยพลงกัมหน้างุด

“ถ้าไม่อยากให้พี่เขาเอาเรื่องก็รีบขอโทษเดี๋ยวนี้”

“ขอโทษด้วยนะคะคุณมาร์กอช” พลอยโสภากะพุ่มมือไหว้เหยื่อผู้เคราะห์ร้ายอย่างอ่อนน้อม

“ยายขอโทษแทนหลานด้วยนะจ๊ะ ต่อไปจะไม่มีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นอีกแน่นอนจ๊ะ”

“ไม่เป็นไรรับคุณยาย ผมไม่ถือสาเด็กหรอกครับ”

มาร์กอชพูดจากใจและยิ้มให้หญิงสูงวัยอย่างเป็นทางการเป็นมิตร ก่อนจะเลื่อนสายตามองเด็กหญิงตาโต แก้มป่องสีชมพูระเรื่อ หน้าตาน่ารักผสมสีน้ำตาลเข้มหยักศกยาวเลยติ่งหูด้วยความเอ็นดู

“ขอบใจมากจ๊ะ” คุณยายอุบลยิ้มออกมาอย่างโล่งใจ ก่อนจะ

ตัวตตามองหลานสาวที่หนึ่งพับเพียบเรียบร้อยอยู่บนพื้นไถ่ๆ กับตน
“ยังไม่รีบขอบคุณคุณพี่เขานึก”

“ขอบคุณค่ะ” พลอยโสภากระพุ่มมือไหว้ชายหนุ่มที่อยู่ห่างจากตน
หลายปีอีกครั้ง พร้อมฉีกยิ้มจนเห็นฟันสีขาวด้วยความโล่งใจ

มาร์กอซยิ้มตอบ ก่อนกวาดสายตามองรอบๆ บ้านพักอาศัยของ
ยายหลานที่ยังคงความเป็นไทยเอาไว้ได้อย่างครบถ้วนด้วยความชื่นชม

“บ้านของคุณยายน่าอยู่จังเลยครับ ผมขออนุญาตเดินชมจะได้
ไหมครับ”

“เชิญตามสบายจ๊ะ” คุณยายอุบลตอบรับอย่างเต็มใจ และเบน
สายตาไปทางหลานสาวจอมยุ่งพร้อมเอ่ยแนะนำกึ่งกำซัดกกลายๆ “พาพี่เขา
เดินชมบ้านเราสิ”

“จ๊ะยาย” เด็กหญิงพลอยโสภาทอรับเสียงใส และตั้งใจจะไถ่โทษ
ที่ทำได้ด้วยการเป็นไกด์พาเขาเดินรอบบ้าน “เชิญค่ะคุณมาร์กอซ”

เด็กหญิงพลอยโสภามาร์กอซเดินชมรอบๆ บ้านที่ร่มรื่นด้วย
ต้นไม้ขนาดใหญ่ ซึ่งในละแวกนี้มีเพียงแต่บ้านหลังนี้เท่านั้น พาไปชม
แปลงผักสวนครัวเล็กๆ ด้านหลังพร้อมทั้งบรรยายให้เขาฟังว่ามีอะไรบ้าง
ซึ่งชายหนุ่มก็รับฟังอย่างตั้งใจ ความน่ารักสดใสสมวัยบวกกับหน้าตา
ที่น่ารักน่าเอ็นดูของเธอ ทำให้มาร์กอซรู้สึกเพลิดเพลินอย่างบอกไม่ถูก

“เจ็บมากไหมคะ” เจ้าของเสียงเล็กเอ่ยถามด้วยความห่วงใยเมื่อ
รอยย่นขยับบนใบหน้าคมสันชัดเจนขึ้นทุกที

“ไม่เจ็บเท่าไร แต่คงออกไปไหนไม่ได้อีกหลายวัน” มาร์กอซว่า

“ถ้าอยู่แต่ในบ้านแล้วเบื่อก็แวะมาที่นี้แหละคะ” เอ่ยชวนด้วยความ
เต็มใจ เธอเป็นคนทำให้เขาออกไปไหนไม่ได้ จึงอยากทำอะไรชดเชยบ้าง
ซึ่งชายหนุ่มก็พยักหน้าตอบรับทันที

มาร์กอซแวะมาทักทายคุณยายอุบลและหลานสาวทุกครั้งทีกลับ
เมืองไทย ซึ่งก็ได้รับการต้อนรับจากทั้งสองเป็นอย่างดี แต่แล้วความรู้สึก

ดีๆ ที่พลอยโสภามีต่อเขาก็หมดไป กลายเป็นความหมั่นไส้และไม่ชอบหน้าเพียงเพราะเขาเอ่ยปากขอซื้อบ้านเรือนไทยพร้อมที่ดินจากคุณยายอุบล แต่สำหรับมาร์กออกแล้วยังคงรู้สึกดีและเฝ้ามองเด็กหญิงข้างบ้านด้วยความเอ็นดูเสมอมา

จนกระทั่งวันหนึ่งที่มีมาร์กออกเริ่มรู้สึกว่ามึนบางอย่างไม่ปกติเกิดขึ้นกับใจของเขา วันนั้นเขากลับมาประเทศไทยและบังเอิญเห็นเด็กหนุ่มหน้าตาดีที่มอเตอร์ไซค์บิ๊กไบค์มาส่งพลอยโสภามีที่บ้านของเธอ

“พบผ้าสี! เราเป็นน้ำอะไร”

ภาพเด็กสาวใบหน้าเรียวรูปไข่ ผมหยักศกที่ยาวจนถึงกลางหลังถูกรวบเอาไว้คล้ายหางม้ายื่นล้าลาเด็กหนุ่มด้วยความสนิทสนม ทำให้ใจของมาร์กออกซุ่มร้อนดั่งไฟและรู้สึกไม่พอใจอย่างรุนแรง

ตอนนั้นมาร์กออกไม่รู้ว่าคุณรู้สึกนั้นมันคืออะไร จนกระทั่งวันที่ถูกมารดาบเร้าเรื่องแต่งงาน หนุ่มวัยสามสิบเศษรู้สึกตกใจเป็นอย่างมากเมื่อค้นพบว่าจริงๆ แล้วความรู้สึกที่เกิดขึ้นกับเด็กสาวข้างบ้านไม่ใช่ความไม่พอใจ แต่มันคือความหึงหวง และเป็นเหตุผลหลักที่ทำให้เขาขยับเดินทางมาประเทศไทย

“เมื่อไรเธอจะเข้าใจเจตนาและความปรารถนาของฉันเสียที พลอยโสภามี”

“พ’ ออกอดไม่น่าซื้อของฝากมาให้สิ้นเปลืองเลย คิดเป็นเงินไทยคงจะแพงมาก”

คุณยายอุบลพูดขึ้นขณะหยิบของฝากออกมาจากถุงกระดาษใบหุ่ย และเมื่อคลี่ออกมาดูก็พบว่ามันเป็นผ้าคลุมไหล่ ซึ่งคนซื้อมาฝากเลือกสีสีนและลวดลายได้เหมาะกับวัยของคนรับมากที่สุดทีเดียว

“พลอยไม่เชื่อหรอกนะคะว่าเขาไม่หวังอะไรจากสิ่งที่เขาทำให้ยาย คนสมัยนี้หัววนพีชเพื่อหวังผลทั้งนั้นแหละค่ะ”

พลอยโสภายังเชื่อว่ามาร์กอสจะต้องมีจุดมุ่งหมายบางอย่างแอบแฝง
แม้เจ้าตัวจะบอกว่าไม่มีก็ตาม ผู้บริหารระดับสูงแถมจ้ำรวมมหาศาล
อย่างเขาไม่เอาเวลามาเสียโดยเปล่าประโยชน์แน่ๆ

“แล้วพลอยคิดว่าพ่อกอดเขาหวังอะไรจากเราล่ะซี” ผู้เป็นนายถาม
หยิ่งเชิง

“ตอนนี้พลอยยังไม่รู้ แต่พลอยมั่นใจว่าจะต้องมีแน่ๆ”

คนเป็นหลานตอบอย่างมั่นใจ

“แล้วคิดว่าเขาหวังดีหรือหวังร้ายล่ะ” คุณยายซักต่อ

“ก็ต้องร้ายสิจ๊ะยาย เขาอาจจะทำให้เราตายใจแล้วหาทางทำให้
บ้านหลังนี้เป็นของเขาก็ได้”

คำตอบแง่ลบของพลอยโสภาทำเอาผู้เป็นยายถึงกับถอนหายใจยาว
อย่างเอือมระอาและอดที่จะติติงอีกฝ่ายไม่ได้

“มองเขาในแง่ร้ายเกินไปแล้วนะเรา เปิดใจให้กว้างแล้วมองเขา
ในแง่ดีบ้าง ยายว่าพ่อกอดเขาเป็นผู้ชายที่ดีคนหนึ่งนะ”

พลอยโสภาได้ยินคุณยายพูดถึงมาร์กอสในทางชื่นชมก็รีบเปิดเผย
ความจริงบางอย่าง เพราะไม่อยากให้ท่านหลงผิดเห็นกงจักรเป็นดอกบัว
และเสียรู้คนข้างบ้าน

“ยายไม่รู้อะไร ผู้ชายที่ยายบอกว่าเขาเป็นคนดีนะเขาเจ้าชู้จะตาย
ตอนอยู่เมืองนอกเขาเปลี่ยนคู่ควงเป็นว่าเล่นเลยนะจ๊ะ”

“ติดตามข่าวสารของเขาด้วยหรือไงเรานะ” คุณยายอุบลมอง
หลานสาวพลางเลิกคิ้วสูง

“ไม่ได้ติดตาม แต่บังเอิญเห็นต่างหากล่ะคะ” พลอยโสภารีบบอก
คุณยายอุบลโคลงศีรษะ ยิ้มน้อยๆ ที่มุมปาก ก่อนดึงสายตากลับ
ไปที่ถุงของฝากจากมาร์กอสอีกครั้ง พร้อมกับพูดขึ้นด้วยความ
ประหลาดใจ

“อ้าว! ยังเหลือของฝากอีกชิ้นหนึ่งนี่”

“ชื่อของฝากมาให้ย้ายหลายชั้นแบบนี้ จะต้องมีจุดประสงค์อื่น แอบแฝงแน่ๆ”

“แต่ชั้นนี้ไม่ใช่ของยายนะ เขาเขียนโน้ตไว้ว่าฝากให้...”

พูดยังไม่ทันจบ เสียงใสแฝงความอยากรู้อยากเห็นของหลานสาวก็ดังแทรก ขึ้นมา

“เขาฝากให้ใครจะย้าย”

“ฝากให้เรานั่นแหละ”

“จริงหรือจ๊ะ” พลอยโสภากถามออกไปอย่างตื่นเต้นด้วยความลืมหืมตา แต่เมื่อนึกขึ้นได้ว่าดีใจจนออกนอกหน้าก็รีบเปลี่ยนท่าที่ทันใด

“คิดว่าเอาของฝากมาให้แล้วพลอยจะมองเขาในแง่ดีนั่นหรือ ไม่ง่ายอย่างนั้นหรอก ว่าแต่เขาชื่ออะไรมาฝากพลอยหรือจะย้าย”

ออกตัวรักษามภาพลักษณ์ให้ตัวเองเสียดิบดี แต่ประโยคสุดท้าย กลับเปลือยถามด้วยความอยากรู้อยากเห็นอย่างลืมหืมตา

“อยากรู้ก็เปิดดูเอาเอง” ผู้เป็นยายว่าขณะส่งกล่องของฝากให้กับ หลานสาว

“คงไม่ใช่ระเบิดน้อยหน้าหรอกนะจ๊ะ” พลอยโสภายื่นมือออกไปรับ พร้อมกับพูดที่เล่นทีจริง

“เรานี้คิดอะไรไม่เข้าท่าเลยนะ” ผู้เป็นยายเอ่ยตำหนิพาลงสายหน้า อย่างระอา

พลอยโสภากเปิดกล่องของฝากด้วยท่าทางปกติ พยายามไม่แสดงอาการใดออกมาเพราะรู้ว่าผู้เป็นยายกำลังจับตามองอยู่ ทว่าสิ่งของที่นอนนิ่งอยู่ในกล่องสวยหรูนั้นไม่อาจบดบังความรู้สึกบางอย่างที่ฉายชัดทางแววตาของเธอได้

“พอกอดชื่ออะไรมาฝากเราล่ะ” คุณยายเอ่ยถามเมื่อเห็นประกายตื่นเต้นในดวงตากกลมโตของหลานสาว

“นาฬิกาข้อมือจะย้าย” เธอตอบผู้เป็นยายโดยสายตายังจับจ้อง

อยู่ที่นาฬิกาสิโรสโกลด์เรือนสวยแบรนด์ดังของต่างประเทศที่มีมาร์กออก
ชื่อมาฝาก

“อืม...” หญิงสูงวัยพยักหน้ารับรู้ ก่อนจะหยิ่งเชิงหลานสาวด้วย
คำพูดต่อมา “เอาไปคืนพ่อทอดดีกว่าไหม”

“เอาไปคืนทำไมละยาย” พลอยโสภาโพล่งถามพลางเงยหน้าขึ้น
มองผู้เป็นยายอย่างงงงัน

“อ้าว! ก็เราไม่ชอบหน้าเขาเนี่ย จะเก็บของฝากเขาไว้ทำไมละ”

ผู้เป็นยายว่าและแสร้งทำหน้าฉงน

“ถ้าเอาไปคืนมันเสียมารยาทนะยาย พลอยว่าเก็บเอาไว้ดีกว่าจะ
ไหนๆ เขาก็ชื่อมาฝากแล้ว”

ท่าทีที่เปลี่ยนไปของพลอยโสภาทำให้ผู้เป็นยายส่ายหน้าเบาๆ
รู้สึกทั้งเอ็นดูทั้งหมั่นไส้หลานสาวในเวลาเดียวกัน

“แบบนี้มันเข้าชายเกลียดตัวกินไข่ เกลียดปลาไหลแต่กินน้ำแกงนะ
พลอย”

“พลอยไม่ได้เกลียดเขา แค่หมั่นไส้และคิดว่าเขาเข้ามาหาเรา
เพราะมีจุดประสงค์เท่านั้นเองจ๊ะ” พลอยโสภากล่าวแก้เสียงอ้อมอ้อม

“อืม...ไม่ได้เกลียด แค่หมั่นไส้ ยายเข้าใจแล้วละ” หญิงชราทวน
คำตอบของหลานสาวพลางซ่อนรอยยิ้มบางอย่างเอาไว้ภายใต้ใบหน้า
สงบนิ่ง

พลอยโสภาอยู่กับคุณยายมาตั้งแต่เกิด ทำไมเธอจะไม่รู้ว่าท่าน
กำลังคิดอะไร คุณยายคงกำลังซำกับการกระทำของเธออยู่ แต่จะทำ
อย่างไรได้ ในเมื่อมันเป็นของที่เธออยากได้พอดี อีกอย่างถึงเธอจะรับไว้
ก็ไม่ได้หมายความว่าเธอจะมองเขาในแง่ดีเหมือนเมื่อก่อน

“ยายอย่าเข้าใจผิดคิดว่าพลอยจะหลงชื่นชมเขาเนะจ๊ะ พลอยแค่
รับไว้ตามมารยาท”

“ยายไม่เข้าใจผิดหรอกนะ เราว่ายังไงยายก็เชื่อตามนั้นแหละ”

คุณยายอุบลเลี้ยงพลอยโสภามาตั้งแต่แบเบาะ นิสัยใจคอหลานสาว เป็นอย่างไรเธอย่อมรู้ดี พลอยโสภาก็ไม่ได้เกลียดมารโกช แต่ยังรู้สึกหวาดระแวงในตัวมหาเศรษฐีหนุ่ม กลัวว่าเขาจะยังหวังครอบครองบ้านหลังนี้ ยิ่งชายหนุ่มเข้ามาตีสนิทกับคุณยายอุบล คนเป็นหลานก็ยิ่งระแวงเข้าไปใหญ่ โดยหารู้ไม่ว่าเป้าหมายที่แท้จริงของเขาได้เปลี่ยนไปแล้ว

“ฉันพลอยเอาของฝากไปเก็บแล้วเข้าครัวทำกับข้าวก่อนนะจะยาย”

“ไปเถอะจ๊ะ เอาของยายไปเก็บให้ด้วยละกัน”

“ได้จะยาย” คนเป็นหลานรับคำแข็งขัน ก่อนจะลุกจากไปพร้อมของฝากจากแดนไกล

“มองเขาในแง่ร้ายแบบนี้แล้วเมื่อไรจะรู้ว่าผู้ชายเขามีใจให้ละยายพลอยเอ๊ย”

ผู้เป็นยายรำพึงพลาถอนหายใจขณะมองตามหลังหลานสาวไปจนอีกฝ่ายเดินหายเข้าไปในห้องนอนส่วนตัว

เสียงโทรศัพท์มือถือของมารโกชดังขึ้นขณะที่ชายหนุ่มออกมาสูดอากาศยามเย็นบริเวณระเบียงห้องพักชั้นที่สองของคฤหาสน์หรู เสียงนั้นทำให้หญิงสาวข้างบ้านที่กำลังรดน้ำต้นไม้อยู่ข้างรั้วตัว เธอจึงชำเลืองมองขึ้นมาด้วยความสงสัย พอเห็นว่าเขายืนมองอยู่ก็รีบดึงสายตากลับไปแล้วรดน้ำต้นไม้ต่อตามปกติ

“สวัสดีครับคุณแม่ มีอะไรหรือเปล่าครับ” มารโกชเอ่ยทักทายเมื่อรู้ว่าเป็นสายของมารดาสุดที่รัก

“แม่จะต้องมีธุระด้วยหรือจะถึงจะโทร.มาหาลูกชายได้” มณีมาลา ย้อนถามทายาทเพียงคนเดียวของเธอด้วยความหมั่นไส้นิดๆ

“สำหรับคุณแม่ไม่ต้องมีธุระก็โทร.ได้ครับ ผมรับสายตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง” มารโกชตอบมารดาของเขาอย่างเอาใจ

“ปากหวานก็เป็นนี่เรา” ผู้เป็นมารดาส่ายคอกหยอกหยำ

“ว่าแต่ลูกของแม่ทำอะไรอยู่เหรอลิซ่า”

“ผมกำลังมองหาลูกสะใภ้ให้คุณแม่อยู่ไงครับ”

มาร์กก็ขมวดบมารดาที่เล่นที่จริง ขณะที่สายตาก็จ้องมองไปยังร่างบางในชุดเสื้อยืดสีฟ้ากางเกงขาสั้นที่กำลังรดน้ำต้นไม้อย่างชะมัดเข้มข้นไม่ว่างตา

“จริงเหรอลิซ่า” ผู้เป็นมารดาถามอย่างไม่อยากจะเชื่อสักเท่าไร

“จริงครับคุณแม่” ชายหนุ่มยืนยันหนักแน่นกว่าทุกครั้ง

“งั้นแม่ก็ใกล้จะได้ไปอยู่กับลูกสะใภ้แล้วลิซ่า แม่อยากอุ้มหลานแล้วมาร์กอช” น้ำเสียงของมณีมาลาบอกถึงความตื่นเต้นและดีใจ

“ผมรับรองว่าคุณแม่จะต้องได้ลูกขอเธอแน่ๆ แต่อาจจะช้าหน่อยนะครับ”

“อ้าว! ทำไมล่ะ” คำตอบของมาร์กอชทำให้ผู้เป็นแม่อึ้งไม่ต่างจากถูกผลักตกลงมาจากที่สูง จึงคาดคั้นเอาคำตอบจากลูกชายทันที

“หรือว่าลูกหลอกให้แม่ดีใจเล่น แต่จริงๆ แล้วยังไม่มีเป้าหมายสิ มาร์กอช สารภาพมาซะดีๆ”

“ผมมีเป้าหมายแล้วจริงๆ ครับ”

ชายหนุ่มยืนยันอีกครั้งพลางเดินกลับเข้าห้องเมื่อต้องเอ่ยถึงรายละเอียดอื่นๆ ของเป้าหมาย เขายังไม่ยอมให้ฝ่ายหญิงรู้จนกว่าเธอจะมองเขาในสายตาที่ดีขึ้น

“เพียงแต่คนที่ผมอยากได้มาร่วมใช้นามสกุลกับเราเธอเพิ่งจะเรียนมหาวิทยาลัยปีหนึ่งเองครับ”

“ลูกชอบเด็ก!”

“เธอไม่ใช่เด็กครับคุณแม่ เธอโตเป็นสาวแล้วครับ และผมชอบเธอมาก” คนเป็นลูกชายกล่าวแก้เมื่อพอจะจับความรู้สึกของผู้เป็นแม่ผ่านน้ำเสียงนั้นได้

“ลูกจะรักชอบใครแม่ไม่ว่า แต่ต้องดูความเหมาะสมด้วยนะมาร์กอช

อย่าลืมนึกว่าลูกเป็นถึงผู้บริหารระดับสูง เป็นประมุขของตระกูลเลยสิน ลูกรู้ดี
ใช้ให้หมว่าภรรยาของลูกควรจะมีคุณสมบัติยังไง คนที่เหมาะสมกับลูก
และเข้าตาแม่มีหลายคนเลยนะ ลูกจะลองเลือกดูสักหน่อยไหม”

“ไม่ครับ” มาร์กออกซปฏิเสธทันที “ผมเลือกแล้วและจะไม่มีวัน
เปลี่ยนใจ”

“แต่ว่าเธออายุห่างจากลูกมากเกินไป มาร์กออกซ แม่กลัวว่าเธอจะทำ
หน้าที่ได้ไม่ดีพอ”

“ความชอบเป็นสิ่งที่ยังบังคับใจกันไม่ได้นะครับคุณแม่ แต่หน้าที่
อย่างอื่นฝึกฝนกันได้ ผมมั่นใจว่าผู้หญิงที่ผมเลือก เธอเป็นภรรยาที่ดีได้
แน่นอน อ้อ! ขอความกรุณาคุณแม่อย่าเอ่ยถึงความแตกต่างเรื่องอายุอีก
นะครับ”

“จ้... พ่อลูกชาย ไม่พูดถึงอีกก็ได้ เอาเป็นว่าเรื่องลูกสะใภ้แม่ยกให้
ลูกจัดการเองละกัน ขอแค่อย่าทำให้แม่ต้องขายหน้าเพื่อนๆ ในวงสังคม
ก็พอ”

“นอกจากผมจะไม่ทำให้คุณแม่ขายหน้า ผมมั่นใจว่าคุณแม่จะต้อง
หลงรักเธอ”

“ซี... หรือเปล่าลูกชาย แต่ยังไงแม่มั่นใจสายตาของลูกจ๊ะ” ผู้เป็น
แม่พูดอย่างอารมณ์ดี

“ขอบคุณครับคุณแม่ แต่ถ้าจะให้ดีคุณแม่อย่าเพิ่งโทร.มาเร่งผม
นะครับ ของแบบนี้มันต้องค่อยเป็นค่อยไป ใจร้อนไม่ได้ครับ”

“จ้... พ่อลูกชาย อย่าปล่อยให้แม่รอแก้อีกแล้วกัน เพราะถ้าคราวนี้
ลูกยังหาสะใภ้ให้แม่ไม่ได้ แม่จะจัดการหาคู่ครองที่เหมาะสมให้ลูกเอง
ตกลงตามนั้นนะจ๊ะ”

มธิมมาลารู้ว่าบุตรชายไม่ชอบการบังคับ จึงทิ้งท้ายด้วยการยื่นคำขาด
เพื่อกระตุ้นให้เขากระตือรือร้นมากกว่าที่เป็นอยู่ตอนนี้

“ครับ” มาร์กออกซตอบรับสั้นๆ แต่หนักแน่นในที่ เขาเองไม่ใช่

คนใจเย็น แต่ที่ต้องค่อยเป็นค่อยไปเพราะฝ่ายหญิงเพิ่งแตกเนื้อสาว และยังไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าเขาคิดอย่างไรกับเธอ มิหนำซ้ำแม่คุณยังมองเขาในแง่ร้ายอีกด้วย

มาร์กออกเดินออกไปที่ระเบียงห้องพักอีกครั้งหลังวางสายจากมารดา นัยน์ตาสีเหล็กกวาดมองหาร่างบางของสาวน้อยข้างบ้าน แต่พบเพียงความว่างเปล่า

“สงสัยจะกลับเข้าบ้านไปแล้ว” เจ้าของเสียงทும்พืมพ่าอย่างเสียดาย ก่อนจะหมุนตัวเดินกลับเข้าห้อง โดยหารู้ไม่ว่าคนที่เขามองหา เธอเร้นกายหลบอยู่หลังต้นมะม่วงนั้นเอง

“เขาแอบมองเราทำไมกันนะ” พลอยโสภาทำหน้าครุ่นคิดหลังจากเห็นพฤติกรรมน่าสงสัยของมาร์กออก “ทำตัวน่าสงสัยขึ้นทุกวัน ฉันจะต้องรู้ให้ได้ว่าคุณต้องการอะไรกันแน่”

พลอยโสภาเดินกลับเข้าบ้าน สมองของเธอยังคิดถึงเรื่องมาร์กออก ตลอดเวลาที่นั่งรับประทานอาหารเช้ากับผู้เป็นยาย ครั้นเมื่อถึงเวลาอนกั๊ยงั๊ยไม่วายคิดถึงเรื่องของเขา!

“วันนี้พลอยอาจจะกลับค้ำหน้อยนะจะยาย”

พลอยโสภาในชุดนักศึกษาเดินเข้าไปบอกกับผู้เป็นยายที่ออกไปนั่งพักผ่อนอยู่ตรงชานโล่งหน้าบ้านเรือนไทยหลังอาหารเช้าเสร็จสิ้นลง “จะไปเถลไถลที่ไหนอีกล่ะเรา”

คุณยายถามหลานสาวด้วยความอยากรู้มากกว่าจะตำหนิต่อว่า ด้วยรู้ว่าพลอยโสภาไม่เคยออกนอกถิ่นนอกรทาง ไม่เคยสร้างปัญหาให้เธอ ต้องหนักใจนั่นเอง

“พลอยจะไปทำงานพิเศษจะยาย”

พลอยโสภาบอกกับยายไปตามตรง เมื่ออาทิตย์ก่อนเธอนั่งรถประจำทางผ่านร้านอาหารหรูแห่งหนึ่งซึ่งติดป้ายรับสมัครพนักงาน เธอเห็น

ว่าร้านตั้งอยู่ระหว่างบ้านและมหาวิทยาลัย การเดินทางค่อนข้างสะดวก จึงเข้าไปสอบถามรายละเอียดและกรอกใบสมัครเอาไว้ หลังจากนั้น อีกสองวันทางร้านก็แจ้งกลับมาว่าให้เธอเข้าไปพุดคุยรายละเอียดเพิ่มเติม ก่อนจะบอกให้เธอเข้าไปเริ่มงานวันนี้

ดวงตาที่ฉายแววอ่อนโยนอยู่เป็นนิจของหญิงอาวุโสหยุดหนึ่งที่ ดวงหน้าสวยสมวัยของหลานสาว ก่อนจะเอ่ยถามออกไปด้วยความ เป็นห่วง

“มันจะไม่กระทบกับการเรียนของพลอยเธอลูก”

“ไม่กระทบแน่นอนจะยาย พลอยสัญญาว่าจะไม่ทำให้เสียการเรียน จ๊ะ”

พลอยโศภายินยอมให้ผู้เป็นยายคลายกังวล เธอรู้ว่าคุณยายมี เงินเก็บจำนวนหนึ่ง ท่านใช้เงินก้อนนั้นเลี้ยงดูแลส่งเสียเธอศึกษาเล่าเรียน ในสถาบันที่ดี ผ่านไปแล้วหลายปีเงินก้อนนั้นย่อมร่อยหรอ เพราะคุณยาย ไม่ได้ลงทุนทำการค้าเหมือนสมัยก่อน ตอนนี้อโตแล้วจึงอยากแบ่งเบ าภาระของท่านให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ค่าจ้างจากงานพิเศษอาจจะ ไม่มาก แต่มันก็พอแบ่งเบาค่าใช้จ่ายได้บ้าง

“บอกยายก่อนว่าทำไมถึงอยากทำงานพิเศษอี”

ผู้เป็นยายเอ่ยถามเสียงนุ่ม ไม่ใช่ครั้งแรกที่พลอยโศภายออกไปหา งานพิเศษทำ หลานสาวเคยแอบเป็นพนักงานเสิร์ฟร้านอาหารตอนเรียน อยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม เพราะต้องการหารายได้พิเศษเพื่อซื้ออุปกรณ์ การเรียนและซื้อของที่อยากได้ เมื่อผู้เป็นยายทราบเรื่องก็อบรมสั่งสอน หลานว่าจะไปทำอะไรไหนให้บอกตนก่อนทุกครั้ง ซึ่งพลอยโศภาก็เชื่อฟัง คำสอนของคุณยายและทำตามอย่างว่านอนสอนง่าย

“พลอยอยากใช้เวลาว่างหลังเลิกเรียนให้เป็นประโยชน์ อีกอย่าง พลอยอยากจะทำประสบการณ์ด้วยจ๊ะ ยายอนุญาตนะจ๊ะ” พลอยโศภายี้แจงเหตุผลและมองผู้เป็นยายด้วยสายตาอดออดอ้อน

“มาถามอะไรตอนนี่ล่ะ เขาให้ไปทำงานวันนี้แล้วไม่ใช่หรือไง”

“ใช่จ้ะ แต่ถ้ายายไม่อนุญาต พลอยไปแจ้งทางร้านก็ได้จ้ะ”

“ถ้าใจเราอยากทำก็ไปทำเถอะ ยายไม่ห้ามหรอก แต่ทำแล้วก็ต้องทำให้ดี อย่าให้เขาว่าเอาได้ ที่สำคัญดูแลตัวเองให้ดี อยากกลับบ้านให้มันคำมีदनั๊ก ยายเป็นห่วง”

“จะยาย ยายไม่ต้องเป็นห่วงนะจ๊ะ พลอยจะดูแลตัวเองให้ดีที่สุดจ้ะ”

พลอยโสรภารับปากอย่างหนักแน่น

“รีบไปเรียนเถอะ สายมากแล้วเดี๋ยวรถจะติด” ผู้เป็นยายเอ่ยบอกมือเหี่ยวยื่นตามวัยยกขึ้นสัมผัสศีรษะของหลานสาวเบาๆ อย่างเอื้อเอ็นดู

“จะยาย พลอยไปนะจ๊ะ”

พลอยโสรภากอดร่างผอมบางของยายด้วยความรัก ก่อนจะหยิบกระเป๋าผ้าคู่ใจขึ้นสะพายไหล่แล้วเดินลงจากเรือนไทยด้วยความกระตือรือร้น โดยมีสายตาอ่อนโยนของผู้เป็นยายมองตามจนร่างบางหันไปจากตัวบ้าน ก่อนรำพึงกับตัวเองเบาๆ

“ยายดีใจที่หลานรักของยายมีความมานะพยายาม และมีความกระตือรือร้น ไม่อ้อมมืออเท้า ยายเชื่อเหลือเกินว่าหลานสาวของยายจะต้องมีอนาคตที่สดใสและมีความสุข”

ยายอุบลรู้ว่าสาเหตุหนึ่งที่พลอยโสรภายากหางานพิเศษทำก็เพราะต้องการแบ่งเบาราค่าใช้จ่ายของผู้เป็นยายที่ไม่มีรายได้อีก แต่ต้องรับภาระเลี้ยงดูและส่งเสียค่าเล่าเรียนตั้งแต่หลานยังเด็กจนกระทั่งเข้าเรียนมหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นค่าใช้จ่ายที่สูงเอากการ ลำพังเงินของยายอุบลที่เก็บไว้ขอมไม่พอใช้แน่ๆ แต่ที่ทำให้สองยายหลานอยู่อย่างไม่ขัดสนก็เพราะมีคนช่วยส่งเสียค่าศึกษาเล่าเรียนให้พลอยโสรภานั้นเอง และคนที่ทราบเรื่องนี้ก็มีเพียงคุณยายอุบลเท่านั้น

รั้งสูงใหญ่สว่างงามในชุดสุทศากลสีเข้มดูภูมิฐานและทรงอำนาจ

ก้าวออกมาจากคฤหาสน์หลังใหญ่ ช่วงขายาวที่ก้าวถี่ๆ ตรงไปยังรถคันหรู ที่วอลโดเปิดประตูไว้รอฉันบงบอกให้รู้ว่าเจ้าของร่างสูงกำลังรีบเพียงใด

“รีบไปให้ทันก่อนที่เป้าหมายของฉันจะถึงปากซอย”

มาร์กออกคำสั่งขณะก้าวขึ้นไปนั่งภายในห้องโดยสารของรถคันหรู วันนี้เขามีประชุมช่วงบ่าย แต่ที่ออกบ้านช่วงเช้าก็เพราะว่ามีภารกิจสำคัญรอเขาอยู่

“ครับ” นอร์แมนตอบรับอย่างแข็งขัน และทันทีที่วอลโดก้าวขึ้นมา นั่งประจำที่ด้านหน้า เขาก็รีบพยานพาหนะคันหรูเคลื่อนออกจากคฤหาสน์

สองบอดีการ์ดช่วยกันมองหาเป้าหมายของเจ้านายไปพร้อมๆ กับ ภาวนาในใจขอให้ตามทัน อารมณ์ของนายหนุ่มของพวกเขาจะดีหรือ ชุ่นมัวนั้นก็ขึ้นอยู่กับภารกิจแรกของวันนี้

“คุณพลอยโสภากอยู่นั่นครับ คุณมาร์กอส” วอลโดรายงานเจ้านาย ด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น ส่งผลิให้นัยน์ตาสีเหล็กของผู้เป็นเจ้านายเปล่งประกายทันที

“จอดรับเธอ”

“ครับ” หลังคำสั่งนั้น นอร์แมนซึ่งทำหน้าที่เป็นสารทีกีรีบเปิด สัญญาณไฟแล้วพารถเข้าไปจอดข้างทาง เยื้องข้างบางในชุดนักศึกษาที่ เดินหน้าตั้งหลังตรงอยู่บนฟุตปาธไปเล็กน้อย

พลอยโสภากปรายตามองรถคันหรูคันที่जूๆ ก็เลี้ยวเข้ามาจอดเยื้อง ด้านหน้าอย่างสงสัย และจังหวะที่เธอกำลังจะก้าวผ่านรถคันดังกล่าว กระจกหน้าต่างห้องโดยสารก็เลื่อนลงช้าๆ

“คุณมาร์กอส” หญิงสาวเอ่ยทักทายเมื่อเห็นใบหน้าที่หล่อเหลาของ คนที่นั่งอยู่ในรถคันหรู

“จะไปมหาวิทยาลัยใช่ไหม ขึ้นรถสิพลอย เดี่ยวฉันพาไปส่ง”

มาร์กอสเอ่ยชวนพร้อมขึ้นอาสา

“เอ่อ...ไม่รบกวนดีกว่าค่ะ เชิญคุณตามสบาย”

“ขึ้นมาเถอะ ไม่ต้องเกรงใจ มันเป็นทางผ่านไปบริษัทของฉัน
อยู่แล้ว” เจ้าของรถว่า

“แต่ว่า...” หญิงสาวยังคงลังเลที่จะรับความปรารถนาดีของอีกฝ่าย
เธอไม่ได้เพียงแค่เกรงใจ แต่ความรู้สึกแปลกๆ ที่เกิดขึ้นกับใจเจ้ากรรม
ยามที่ได้เห็นสายตาและได้กลิ่นกายที่เป็นเอกลักษณ์ของเขามันทำให้เธอ
กลายเป็นคนประหม่า ขาดความมั่นใจและใจเต้นแรงอีกด้วย

เมื่อพลอยโสภายังคงปฏิเสธความหวังดีของเขา เจ้าของรถก็เปิด
ประตูแล้วก้าวลงไปยืนเผชิญหน้ากับคนตัวบางพร้อมกับบอกความตั้งใจ

“ฉันรู้ว่าเธอเกรงใจ แต่ฉันเต็มใจไปส่ง ขึ้นรถเถอะนะพลอย”

พลอยโสภามองประตูรถที่ถูกเปิดอ้าไว้ด้วยสีหน้าหนักใจ เจ้าของ
รถลงมาเชิญชวนด้วยตัวเองขนาดนี้ ถ้าหากเธอยังคงปฏิเสธก็จะกลายเป็น
เสียมารยาท หญิงสาวสุดลมหายใจเข้าปอดแล้วก้าวขึ้นไปนั่งบนรถตาม
คำชวนของเขา และมาร์กอสซึกก็ก้าวขึ้นไปนั่งเคียงข้างพลางซ่อนรอยยิ้มพึงใจ
เอาไว้ภายใต้ใบหน้าสงบนิ่ง

“ได้รับของฝากแล้วใช่ไหม” เจ้าของเสียงทุ้มเอ่ยถามเมื่อรถเริ่ม
เคลื่อนตัวไปข้างหน้า

“ค่ะ ขอบคุณที่ซื้อมาฝากค่ะ” พลอยโสภาหันไปกล่าวขอบคุณ
เจ้าของของฝากตามมารยาทและดึงสายตากลับทันที พยายามที่จะไม่ต่อ
ประเด็นสนทนา แต่มาร์กอสซึกยังไม่ยอมเลิก

“ของฝากถูกใจเธอหรือเปล่า” นัยน์ตาคมจับจ้องเสียวหน้าด้านข้าง
ของฝ่ายหญิงอย่างรอคอยคำตอบ

“ก็สวยดีค่ะ” หญิงสาวตอบอย่างอ้อมคำ พลังหลุบเปลือกตามอง
นาฬิกาเรือนหุรูปนข้อมือของตน มาร์กอสซึกจะต้องคิดว่าเธอเห่อของใหม่
แน่ๆ แต่จะว่าไปเธอก็เห่อจริงๆ นั่นแหละ

“ทำไมเวลาคุยกับฉันเธอต้องหลบตาด้วยล่ะพลอย” มาร์กอสซึกถาม
ออกไปตรงๆ

“ก็สายตาคุณมันไม่เหมือนเมื่อก่อนนี่คะ” ตอบอย่างไม่อ้อมค้อม แต่ไม่ได้หันไปมองหน้าคนถาม

“เมื่อก่อนเป็นยังไงและเดี๋ยวนี้เป็นยังไง มองหน้าฉันแล้วช่วยตอบให้ฉันหายสงสัยทีสิ”

พลอยโสภาสุดลมหายใจแล้วหันไปสบตากับคนถามตามคำขอของเขา เพียงแค่แวบแรกที่ประสานสายตากันก็เหมือนมีกระแสไฟฟ้าวิ่งผ่านหัวใจ ส่งผลให้มันกระตุกและเต้นแรงกว่าปกติ

“ว่าไง ตอบฉันได้หรือยังหืม” ชายหนุ่มเร่งเร้า

“เมื่อก่อนคุณมองฉันเหมือนผู้ใหญ่มองเด็ก มองด้วยความเอ็นดู ฉันรู้สึกได้ค่ะ แต่เดี๋ยวนี้คุณมองฉันด้วยสายตาที่เปลี่ยนไป คุณเองก็น่าจะรู้ตัวนะคะ” ตอบเขาไปแล้วก็ผ่อนลมหายใจออกมาเบาๆ

“ตอนนี้เธอไม่ใช่เด็กหญิงแล้วนี่ จะให้ฉันมองเธอเหมือนเดิมได้ยังไงล่ะ” มาร์กขออธิบายพลางจ้องมองคนตัวบางด้วยสายตาเปิดเผย

“ทำไมจะไม่ได้ ก็ดูอย่างยายสิคะ ตั้งแต่ฉันเริ่มจำความได้จนถึงทุกวันนี้ สายตาที่ยายมองฉันไม่เคยเปลี่ยนเลย”

พลอยโสภาเถียงเขาโดยยกเอาคุณยายของตนขึ้นมาเป็นตัวอย่าง มาร์กขอได้ฟังก็ถึงกับถอนหายใจและพยายามชี้แจงให้เธอเห็นความแตกต่าง

“สถานะของฉันกับคุณยายไม่เหมือนกัน เอามาเปรียบเทียบกันไม่ได้หรอกนะพลอย”

“ถ้าเอามาเปรียบเทียบกันไม่ได้ งั้นคุณช่วยตอบฉันทีสิคะว่าทำไมคุณถึงมองฉันด้วยสายตาที่ไม่เหมือนเดิม”

คราวนี้พลอยโสภาเป็นฝ่ายตั้งคำถามบ้าง เธอเองก็อยากจะรู้เหมือนกันว่าสายตาแบบนั้นของมาร์กมันสื่อถึงอะไรกันแน่ แต่ที่รู้ๆ มันทำให้เธอเสียการควบคุมตัวและหัวใจเต้นผิดปกติ

“เมื่อก่อนเธอยังรู้ตัวว่าฉันมองด้วยความเอ็นดู แล้วทำไมตอนนี้

ถึงไม่รู้ว่าฉันคิดยังไงกับเธออี พลอยโสภา” นอกจากจะไม่ตอบคำถามนั้น เขายังย้อนถามเธอยิ้มๆ

รอยยิ้มบางๆ บนใบหน้าหล่อเหลาและนัยน์ตาคมแพรวพราว ของเขาทำให้พลอยโสภาหน้าร้อนผ่าวและรู้สึกหมั่นไส้เขาขึ้นมาตึงตึง ในเมื่อเขาอยากรู้ว่าเธอคิดอย่างไร เธอก็จะบอกเขาไปตามตรง

“ตอนนี้ฉันรู้แค่ว่าคุณเข้ามาหาฉันกับยายเพราะจุดประสงค์ บางอย่าง คุณกำลังหาหนทางเพื่อหวังผล คุณจะว่าฉันมองคุณในแง่ร้าย ก็ได้ แต่ฉันรู้สึกแบบนี้จริงๆ ค่ะ”

“ถ้าเธอเปิดใจให้กว้าง เธอจะต้องรู้ว่าจุดประสงค์ของฉันคืออะไร”

ชายหนุ่มว่า รอยยิ้มบางๆ ที่ระบายบนใบหน้าคมสันทำให้เขา ดูมีเสน่ห์และน่าหลงใหล

“ฉันจะใจกว้างได้ยังไงในเมื่อคุณมีจุดหมายแอบแฝงอยู่”

พลอยโสภายกมือขึ้น

“อยากรู้หรือเปล่าว่าฉันต้องการอะไรจากเธอกับคุณยาย” มาร์กอช หยั่งเชิงถาม

พลอยโสภาหุบปากขึ้นมาทันทีที่ได้ยินคำถามนั้นของเขา หญิงสาว ยอมรับว่าอยากรู้จุดประสงค์ของมาร์กอชมากกว่าเรื่องอื่นใด แต่เธอจะ ไม่อ้อนวอนเขาเด็ดขาด

“ถ้าคุณบริสุทธิ์ใจคุณต้องบอกฉันค่ะ แต่ถ้าไม่บอกฉันก็จะมองคุณ ในแง่ร้ายต่อไป เลือกลงนะค่ะ”

คำพูดเชิงกดดันของหญิงสาวทำให้รอยยิ้มบนใบหน้าหล่อเหลา กว้างขึ้น นัยน์ตาสีเหล็กเด่นระริกอย่างขบขัน พลอยโสภาคงคิดว่าเขาจะ รีบบอกถ้าใช้วิธีนี้ แต่เขาก็มีทางออกที่คิดว่าดีของตัวเองเหมือนกัน

“โอเค ฉันจะบอก แต่ขอเป็นหลังจากที่เธอเลิกเรียกพี่แล้วกันนะ”

“ทำไมไม่บอกตอนนี้เลยล่ะคะ” พลอยโสภาทำหน้าผงนระคนขัดใจ ที่อีกฝ่ายทอดเวลาออกไปทั้งที่เธออยากรู้ใจจะขาดอยู่แล้ว

“ยังไม่อยากบอกตอนนี้” มาร์กออกตอบง่ายๆ ทำเอาคนอยากรู้แทบอยากกลายเป็นนางแมวแล้วกางเล็บข่วนหน้าหล่อๆ ของเขาเพื่อระบายความขจัดใจ แต่ที่ทำได้คือเมินหน้าไปอีกทางพลงแม้จะรีบปากแน่น

“วันนี้เธอเลิกเรียนก็โหม่งละ ฉันจะแวะไปปรับ” มาร์กออกถามต่อนัยน์ตาสีเหล็กที่จ้องจ้องเสียวหน้างามฉายความพอใจเด่นชัด

“เลิกเรียนบ่าย แต่ฉันต้องไปทำงานพิเศษต่อ กว่าจะกลับก็เย็นๆ ค่ะ” คนกำลังขจัดใจตอบโดยไม่มองหน้าคนถาม

“บอกชื่อร้านและสถานที่ตั้งของร้านที่เธอไปทำงานพิเศษมา ฉันจะแวะไปปรับ ระหว่างนั่งรถกลับเราจะได้คุยกันต่อ”

คำพูดของมาร์กออกฟังดูอาจจะปกติธรรมดา แต่ทำไมพลอยโสภาถึงรู้สึกว่ามันคือคำสั่ง แต่เพราะความอยากรู้ที่อัดแน่นอยู่ในใจทำให้เธอหยิบนามบัตรของร้านกาแฟชื่อดังออกมาจากกระเป๋าแล้วยื่นให้เขาแต่โดยดี

“เย็นนี้เจอกัน” มาร์กออกยิ้มอ่อนขณะรับนามบัตรไปพลิกดูแล้วหย่อนลงกระเป๋าสู่ของเขา

นอร์แมนและวอลโดอาจจะดูสงบนิ่งเหมือนไม่ใส่ใจสิ่งที่เกิดขึ้นภายในรถคันหรู แต่ไม่มีใครรู้หรือกว่าภายใต้ใบหน้าขีมิๆ นั้นซ่อนรอยยิ้มบางอย่างเอาไว้ พวกเขาไม่รู้มาก่อนว่า นายหนุ่มที่ดูสง่าทรงอำนาจและน่าเกรงขามเวลาอยู่ต่อหน้าคนใต้บังคับบัญชาจะเจ้าเล่ห์กับสาว แถมยังมีลูกเล่นแพรวพราวอีกด้วย

วางตัว

วันนี้ใจของพลอยโสภาน่าไม่ค่อยอยู่กับเนื้อกับตัวสักเท่าไร และท่าทางผิดปกติของเธอก็ไม่รอดพ้นไปจากสายตาช่างสังเกตของเพื่อนสนิทอย่างน้ำ ธารธารา จิรนนท์ไพบูลย์

“วันนี้เธอเป็นอะไรนะพลอย ใจเธอล่องลอยชอบกล” เจ้าของเสียงหวานเอ่ยปากถามเพื่อนสนิทเมื่อพากันลงมานั่งตรงมุมพักผ่อนใต้ตึกของคณะที่พวกเธอศึกษาอยู่

“ฉันตื่นตื่นจะได้ไปทำงานพิเศษวันแรกนี้น้ำ”

พลอยโสภาน่าปดเพื่อนคำโต เธอรู้อยู่แกลใจดีว่าสาเหตุที่ทำให้ตัวเองขาดสมาธิก็คือมาร์กอส เขาทำให้เธอค้างคาใจ ต้องโทษเขานั่นแหละ

“โอ...นี่กว่าเป็นอะไร” ธารธาราระบายยิ้มโล่งใจ จับปล้นนั้นก็สะดุดตาวัดตุ้มนั้นหนึ่งบนข้อมือของเพื่อนสาว

“อู๊ย! นาฬิกาเรือนใหม่ของเธอสวยจัง ไปซื้อตั้งแต่เมื่อไร ไม่เห็นชวนฉันเลย”

“เอ่อคือ...” พลอยโสภาลังเลอยู่หนึ่งวินาที ก่อนจะตอบไปในที่สุด

“นาฬิกาเรือนนี้มีคนซื้อฝากฉันจะนะ”

“มีคนซื้อฝากเหรอ” ธารธาราทวนคำตอบพลางขมวดคิ้วมุ่น ขณะเดียวกันดวงตาคู่สวยก็จับจ้องอยู่ที่ใบหน้างดงามของเพื่อนรัก สลับกับเครื่องประดับที่ติดอยู่กับข้อมือชาวผ่องของเพื่อนรัก

“ขอฉันเซยชมหน่อยได้ไหม”

ดวงตากลมโตของคอนพุดเปล่งประกายซุกซนแวบหนึ่งแล้ว เลื่อนหายไปโดยที่พลอยโสภาก็ไม่ทันได้สังเกต เพราะกำลังยื่นแขนมาให้เพื่อนรักแทนคำตอบ

ข้อมือข้างขวาของพลอยโสภาก็ถูกจับพลิกไปมาสองสามครั้ง ธารธาราหรีตาลงเล็กน้อยขณะจ้องมองหน้าปัดนาฬิกาข้อมือเรือนสวย อย่างจับผิด แล้วเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงล้อเลียน

“ใครกันนะ... กล้าลงทุนซื้อนาฬิการาคาแพงระยับขนาดนี้มาฝาก เพื่อนรักของฉัน คนคนนั้นต้องไม่ใช่คนที่รู้จักกันธรรมดาแน่ๆ จริงไหมจะพลอย”

“เขาเป็นเจ้าของคฤหาสน์ที่อยู่ติดกับบ้านฉันจะ”

“เขาที่ว่านี่เป็นผู้ชายใช่ไหม เขาให้ของฝากเธอแบบนี้มีน้อยอะไร แอบแฝงหรือเปล่า อย่างเช่นว่าเขาชอบเธอและกำลังหาวิธีจีบเธออะไรแบบนี้”

ธารธาราลันนิษฐาน ใบหน้างดงามเผยรอยยิ้มยั่วเย้า ทำเอาพลอยโสภาลังเลกับชะงักไปชั่วขณะ แต่ก็ยังมั่นใจว่าไม่ใช่ เพราะมีเหตุผลหลายอย่างที่ขัดแย้งกัน

“เป็นไปได้หรอหน้า คนที่ซื้อของมาฝากฉันเขาเป็นผู้ใหญ่แล้ว ผู้ใหญ่มากๆ ด้วย เขาอายุห่างจากฉันตั้งสิบสามปีเนาะ”

‘อายุห่างกันสิบสามปีนั่นเหรอ บ้าจิง!’

ธารธาราเผลอสบถในใจกับความบังเอิญที่เกิดขึ้น คำบอกเล่าของ

พลอยโสภากำทำให้หญิงสาวถึงกับนั่งอึ้งและอดคิดถึงใครบางคนขึ้นมาไม่ได้
ธารธารอยากจะบอกกับพลอยโสภาเหลือเกินว่าทำไมจะเป็นไปได้
ในเมื่อ ‘คู่หมั้นจำเป็น’ ที่เธอไม่พึงปรารถนาก็มีอายุห่างจากเธอสิบสามปี
เหมือนกัน คิดถึงเรื่องนี้ขึ้นมาที่ไร...ไม่อยากจะเรียนจบเลย

“ถ้าฉันเขาก็คงซื้อมาฝากเธอเพราะความเอ็นดู” ธารธาราคลี่ย้ม
กลบเกลื่อนเรื่องของตัวเองและขับไล่มันออกไปจากสมอง ฝ่ายพลอยโสภา
ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะแย้งออกมาเสียงเบา

“ก็ไม่น่าจะใช่อีกนั่นแหละ”

ถ้าเป็นเมื่อก่อนมาร์กอาจจะซื้อมาฝากเธอเพราะความเอ็นดู
แต่ตอนนี้ความรู้สึกดีๆ ของเธอบอกว่า สายตาคู่นั้นของเขา...มันเปลี่ยน
ไปแล้ว

“อ้าว!” ธารธารร้องเสียงหลงก่อนจะถามต่ออย่างงงๆ

“อันนั้นก็ไม่ใช่ อันนั้นก็ไม่ใช่ ตกลงมันยังงักกันแน่จะคุณพลอย”

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกันนะเนี่ย รู้แต่ว่ามันไม่สนิทใจ และที่ฉันเป็น
แบบนี้ก็เพราะว่าคนที่เขาซื้อของมาฝากฉันเขาเคยขอซื้อบ้านของยาย
พยายายไม่ขายเขาก็เข้ามาตีสนิท คงคิดว่ายายจะใจอ่อนยอมขายให้สักวัน”

พลอยโสภากบอกเล่าสาเหตุที่ทำให้เธอระแวงและไม่ไว้ใจมหาเศรษฐี
หนุ่มข้างบ้านให้เพื่อนฟังคร่าวๆ

“งั้นหรือ...แล้วตอนนี้เขายังอยากได้บ้านหลังนั้นอยู่อีกหรือเปล่า”

คนเพิ่งทราบเรื่องซັกต่ออย่างสนใจ

“เขาบอกฉันกับยายว่าไม่อยากซื้อบ้านหลังนั้นแล้ว”

“ก็ดีแล้วนี่นา เธอยังจะกังวลอะไรอีกล่ะพลอย”

“มันก็คืออยู่หรือกนะ แต่ฉันยังรู้สึกว่าเขาเข้ามาหาฉันกับยายเพราะ
จุดประสงค์อื่น”

เรื่องนี้พลอยโสภาไม่ได้คิดไปเอง เพราะมาร์กขอชบอกกับเธอว่า
เขามีจุดประสงค์จริงๆ และเย็นนี้แหละเธอก็จะได้รู้แล้วว่า ผู้ชายคนนั้น

ต้องการอะไรจากเธอกับยายกันแน่

“เธอคิดมากไปเองหรือเปล่า เขาอาจจะถูกชะตากับคุณยายของเธอก็ได้ เหมือนกับฉันไง”

ด้วยความที่เป็นเพื่อนรักที่สนิทที่สุด จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่ธรราราวจะเคยไปบ้านพลอยโสภานับครั้งไม่ถ้วน และมีโอกาสได้พูดคุยกับคุณยายอุบลที่แสนใจดีเกือบทุกครั้ง สำหรับธรราราวมันไม่ใช่แค่ความประทับใจ หากแต่ความเอ็นดูเอื้ออาทรของท่านทำให้เธอรู้สึกซาบซึ้งใจ และถูกชะตาอย่างบอกไม่ถูก จึงเป็นไปได้ว่าชายหนุ่มที่เพื่อนกล่าวถึงนั้น อาจจะรู้สึกประทับใจคุณยายเช่นเดียวกับตนก็เป็นได้

“เธอคิดแบบนี้หรือหน้า” คนคิดมากถามย้ำ สีหน้ายังดูสับสน

“อืม” ธรราราวพยักหน้า ก่อนจะพูดทิ้งท้ายเป็นนัยและมองหน้าสวยหวานของเพื่อนสาวด้วยสายตาล้อเลียน

“คุณยายของเธอท่านน่ารักจะตาย เธอเองก็ทั้งสวยทั้งน่ารัก ถ้าจะมีหนุ่มโสดเข้ามาตีสนิทหายเพราะหมายตาหลานก็ไม่ใช่เรื่องที่ผิดปกติหรอกนะจ๊ะ”

“นี่เธอยังคิดว่าเขาทำแบบนี้เพราะอยากจีบฉันอีกหรือหน้า”

พลอยโสภาน้ำเสียงกลั้วหัวเราะ เพราะคิดว่าเป็นไปไม่ได้

“ฉันก็แค่เล่นนิษฐานเล่นๆ แต่มันก็มีโอกาสเป็นไปได้อีกไม่ใช่หรือ เคยได้ยินไหม เข้าตามตรอกออกตามประตูนะ ผู้ชายคนไหนเลือกเข้าทางผู้ใหญ่เป็นหลัก ส่วนมากมักจะได้รับความไว้วางใจทั้งนั้นแหละ”

ที่พูด...ไม่ได้หมายถึงเรื่องของตัวเองเลยสาบานได้ ธรราราวคิดอยู่ในใจ เพราะรู้แฉใจดีว่า พันธะที่เกิดขึ้นของเธอกับคู่หมั้นจำเป็นมีจุดเริ่มต้นมาจากอะไร

“น้ำจ๋า...ฉันว่าเราเปลี่ยนเรื่องคุยดีกว่าไหมจ๊ะ”

พลอยโสภานถามเพื่อนสาวเป็นเชิงปรึกษา เมื่อยิ่งสนทนาก็เหมือนจะยิ่งลึกลงไปไกล ที่สำคัญ การคิดถึงเรื่องของ มาร์กอส เลย์สัน ทำให้เธอ

รู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเองเท่าไร อย่างน้อยที่สุด เย็นนี้เธอก็ต้องทราบความจริงจากปากของเขาอยู่แล้ว

“ดีเหมือนกัน หาเรื่องคลายเครียดคุยกันดีกว่า” ธารธาราสันนิษฐานด้วยรอยยิ้มหวาน ก่อนจะบอกกับเพื่อนรักเสียงใส

“เป็นต้นว่า...เรื่องอาหารการกิน”

คนฟังหัวเราะน้อยๆ อย่างขบขัน ก่อนจะตอบกลับอย่างอารมณ์ดี “เห็นด้วยที่สุด”

พลอยโสภากเดินทางมาถึงร้านกาแฟชื่อดังที่เพิ่งเปิดสาขาใหม่ในเวลาประมาณบ่ายสองโมง เธอเข้าไปรายงานตัวกับวิภาซึ่งมีตำแหน่งเป็นผู้จัดการร้าน และเป็นคนโทรศัพท์ที่ไปแจ้งให้เธอเข้ามาเริ่มทำงานในวันนี้ วิภาเป็นรุ่นพี่ที่ไม่ถือตัว อธิบายดี หน้าตาดี ยิ้มแย้มและเป็นกันเอง

“ที่นี่เราอยู่กันแบบเพื่อนแบบพี่น้อง คอยช่วยเหลือกันและกัน ถ้าน้องพลอยมีปัญหาเรื่องงาน สามารถปรึกษาพี่หรือเพื่อนร่วมงานทุกคนได้นะคะ”

วิภาบอกกับพนักงานสาวคนใหม่ ขณะพาอีกฝ่ายเดินไปยังโซนด้านหลังซึ่งมีเพียงพนักงานที่สับปายเท่านั้นที่จะเข้ามาในนี้ได้

“คะพี่วิภา” พลอยโสภาทอบพร้อมรอยยิ้มกระฉ่าง เธอคิดไม่ผิดที่มาสมัครทำงานร้านนี้ เพราะนอกจากบรรยากาศภายในที่ตกแต่งอย่างสวยงาม มีหลายมุมให้ลูกค้าเลือกนั่งแล้ว เพื่อนร่วมงานที่เธอเดินผ่านเมื่อครูนี้อีกก็หันมายิ้มทักทายเธออย่างเป็นมิตรทุกคน

“พี่จะให้น้องพลอยอยู่ฝ่ายบริการและแนะนำลูกค้านะคะ”

วิภาเห็นว่าพลอยโสภาน้ำตาสะสวยและยิ้มแย้มแจ่มใส เหมาะที่จะทำหน้าที่ต้อนรับและทักทายลูกค้า

“คะ” พลอยโสภาทอรับแข็งขัน ไม่ว่าจะได้ทำงานตำแหน่งอะไร เธอก็จะพยายามทำอย่างเต็มที่

“ศศิจะ นี่น้องพลอยพนักงานใหม่ พี่ฝากเธอช่วยดูแลและสอนงานให้น้องพลอยด้วยนะ”

วิภามอบหมายให้ศศิซึ่งมีตำแหน่งเป็นหัวหน้าพนักงานรับหน้าที่ดูแลพลอยโสภา

“ได้ค่ะพี่วิภา” ศศิตอบรับคำสั่งของผู้จัดการสาวอย่างเต็มใจ ก่อนจะหันไปส่งยิ้มทักทายพนักงานสาวสวยคนใหม่อย่างเป็นทางการเป็นมิตร

“สวัสดิ์จะพลอย ยินดีต้อนรับค่ะ”

“สวัสดิ์ค่ะ พลอยขอฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะคะ” พลอยโสภาเอ่ยทักทาย รอยยิ้มจริงใจระบายอยู่บนริมฝีปากสีกุหลาบ

“จะพลอย” ศศิตอบรับอย่างจริงใจ จังหวะนั้นเสียงโทรศัพท์มือถือของผู้จัดการสาวก็ดังขึ้น

“ดูแลน้องพลอยด้วยนะศศิ พี่ขอตัวออกไปรับสายก่อน ตามสบายนะคะน้องพลอย”

วิภาบอกกับสองสาว ก่อนจะเดินไปยังมุมหนึ่งที่มีน้ำใจว่าจะไม่มีใครเดินผ่านมาได้ยินบทสนทนาของเธอกับคนปลายสาย

“สวัสดิ์ค่ะท่าน” ผู้จัดการสาวกล่าวทักทาย น้ำเสียงของเธอเต็มไปด้วยความนอบน้อมและเกรงใจ

“เรื่องที่ผมให้คุณจัดการเรียบร้อยดีใช่ไหม” คนต้นสายสอบถามความคืบหน้าของภารกิจสำคัญ

“เรียบร้อยแล้วค่ะท่าน”

“อืม...ฝากดูแลพนักงานใหม่ด้วยนะคุณวิภา แต่อย่าให้เธอรู้ตัวว่าเป็นคนพิเศษ”

แม้จะเป็นคำสั่งสั้นๆ และไม่รู้ว่าพนักงานสาวคนล่าสุดเกี่ยวข้องกับอะไรกับคนต้นสาย แต่ผู้จัดการสาวรู้ว่านั่นคือภารกิจสำคัญที่เธอจะต้องรับผิดชอบและดูแลอย่างดีที่สุด

“ท่านไม่ต้องเป็นห่วงนะคะ ดิฉันจะดูแลคนของท่านเป็นอย่างดีค่ะ”

เธอรับปากอย่างหนักแน่น

“ขอบใจมาก”

หลังคำพูดนั้นการสื่อสารก็ถูกตัดขาดทันที วิภาตอนหายใจอย่างโล่งอก ก่อนจะเดินกลับเข้าไปในร้านเพื่อดูความเป็นระเบียบเรียบร้อย และดูพนักงานสาวคนใหม่โดยไม่ให้อีกฝ่ายรู้ตัว

๖๖จะมีลูกค้ำมาหน้าหลายตาเข้ามาใช้บริการอย่างไม่ขาดสาย แต่พนักงานทุกคนก็ยังคงทำหน้าที่ของตัวเองด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใส พลอยโสภาก็เช่นกัน เธอเพลิดเพลินกับการทำงานจนรู้สึกว่าการชงบាយของวันนี้ผ่านไปอย่างรวดเร็ว เผลอแป๊บเดียวก็ใกล้จะถึงเวลาเลิกงานของเธอแล้ว

“เกิดอะไรขึ้นหะคะพี่ศศิ”

พลอยโสภาก็เพิ่งเดินออกมาจากห้องน้ำด้านหลังร้าน เธอเห็นพนักงานสาวหลายคนเดินอมยิ้มและแอบชำเลืองมองไปยังทิศทางหนึ่ง ภายในร้านก็เกิดความสงสัย แม้แต่ศศิเองก็เป็นไปกับคนอื่นๆ ด้วย

“อ้อ...มีลูกค้ำหนุ่มหล่อมากเข้ามาใช้บริการนะจ๊ะ”

ศศิตอบสาวรุ่นน้องโดยเน้นตรงคำว่ามากและอมยิ้มเงินอายราวกับถูกผู้ชายจิบ ปฏิกริยานั้นทำให้พลอยโสภายากเห็นหน้าลูกค้ำรายนั้นขึ้นมาทันที

“เขาหล่อมากเลยหะคะพี่ศศิ”

“สายตาคนเราไม่เหมือนกัน หล่อมากของพี่อาจจะชี้เหรืในสายตาของพลอยก็ได้ พี่ว่าพลอยดูเองเลยดีกว่า เขานั่งอยู่มุมไหนไง”

ศศิชี้ให้พลอยโสภามองที่จอคอมพิวเตอร์ขนาดใหญ่ที่เชื่อมต่อกับกล้องวงจรปิดภายในร้าน ซึ่งกล้องตัวหนึ่งตรงกับโต๊ะที่ลูกค้ำหนุ่มที่ถูกกล่าวถึงนั่งอยู่พอดี

“อู๊ย!” พลอยโสภากุทานพลงยกมือข้างหนึ่งขึ้นปิดปากเมื่อเห็น

ใบหน้าคมสันคั่นสายตาบนหน้าจอคอมพ์ของร้าน เธอเพลินกับการทำงาน จนลืมว่านัดใครคนนั้นเอาไว้เย็นนี้ เมื่อเห็นเขามาโพล้ที่ร้านก็ถึงกับตกใจ

“เขาล่องจนตะลึงหรือว่าชี้เหรจหน้าตกใจกันแน่จะพลอย” ศศิแสร้งถามพลางยิ้มล้อเลียนเมื่อเห็นพวงแก้มของสาวรุ่นน้องซบสีเลือดจางๆ

“แหม...พี่ศศิก็ สายตาพลอยไม่ได้มีปัญหานี้คะถึงจะเห็นต่างจากทุกคน”

แม้พลอยโสภาจะไม่ได้พูดออกไปตรงๆ ว่าชายหนุ่มที่กำลังกล่าวถึงนั้นหล่อเหลา แต่คำพูดรวมถึงสีหน้าที่เข้มขึ้นของเธอก็เหมือนการยอมรับกลายเป็นตัวเอง

“นั่นสิ หน้าพลอยแดงกว่าพี่อีกแน่ะ” ศศิพูดยิ้มๆ

คนถูกแซวยกมือขึ้นกุมพวงแก้มที่ร้อนผะผ่าว ไม่เข้าใจเลยจริงๆ ว่าทำไมถึงเกิดอาการแบบนี้ขึ้นกับตนเพียงเพราะเขาคนนั้นปรากฏกายที่ร้าน

“ได้เวลาเลิกงานของพลอยแล้วนี่ จะกลับเลยหรือเปล่าจ๊ะ”

ศศิเลิกหยอกเย้าพลางมองนาฬิกาบนผนัง ผู้จัดการร้านกำชับเธอไว้ให้คอยดูแลพลอยโสภาอย่างดี ถึงเวลาเลิกงานก็ให้กลับตามเวลา ไม่ต้องให้อยู่ช่วยเก็บร้านเหมือนพนักงานคนอื่นๆ

“คะพี่ศศิ ัจนพลอยขอตัวกลับก่อนนะคะ”

“อืม...พรงนี้เจอกันนะ”

พลอยโสภาเดินออกมาจากส่วนด้านหลังซึ่งมีไว้สำหรับพนักงานของร้านหลังล่ำลาสาวรุ่นพี่ หญิงสาวเดินไปยังประตูกระจกด้านหน้า ตั้งใจจะออกไปด้านนอกก่อนแล้วจึงโทรศัพท์บอกคนที่มารับให้ตามออกไป ทว่าความตั้งใจของเธอกลับพังทลายเมื่อเดินยังไม่ถึงประตูเสียงทุ้มคุ่นหูก็ดังขึ้นด้านหลัง

“พลอย” พลอยโสภาชะงักก็ก พลางนึกกันด่าคนเรียกในใจว่าทำไมไม่ปล่อยให้เธอเดินไปให้พ้นร้านเสียก่อนแล้วค่อยเดินตามออกไป

แต่ตอนนี้เธอคงทำอะไรไม่ได้นอกจากหันกลับไปเผชิญหน้ากับเขา

“คุณมาร์กอส” หญิงสาวเอ่ยเรียกร่างสูงสง่าที่เดินเข้ามาหาด้วยสีหน้ากลินไม่เข้าคายไม่ออก เพราะขณะนี้เธอกับเขาได้ตกเป็นเป้าสายตาของคนทั้งร้านไปแล้ว

“ฉันมารับเธอตามสัญญา” มาร์กอสบอกและยิ้มให้เธออย่างอารมณ์ดี

‘รู้แล้ว แต่จะพูดทำไมให้คนอื่นเขาได้ยิน’

หญิงสาวตะโกนตอบเขาในใจ การแสดงออกของมาร์กอสอาจจะทำให้หลายคนในที่นี้เข้าใจผิดคิดว่าเธอกับเขาเป็นอะไรกัน แต่ก็คงไม่ทันการณ์แล้วละ

“ค่ะ ไปกันเถอะค่ะ” พลอยโสภากเอ่ยชวนเสียงเบา พร้อมกับก้าวเดินนำหน้าเขาไปก่อนเพื่อต้องการทิ้งระยะห่าง ทว่าคนตัวใหญ่กลับสาวเท้าตามมาเดินตีคู่ ภาพที่ออกมาจึงไม่ต่างจากคูรักรัก

“คุณมาร์กอส เดินห่างกันหน่อยก็ได้ค่ะ ไม่ต้องใกล้ขนาดนี้”

พลอยโสภาทักท้วงเสียงเบา เชื่อว่าเขาอาจจะไม่รู้ตัว แต่แทนที่มาร์กอสจะขยับออกห่าง เขากลับทำเป็นหูทวนลม หญิงสาวจึงได้แต่ก่นด่าเขาในใจ

‘คนบ้า! ทำแบบนี้เพื่ออะไร’

แม้ว่าคู่หนุ่มสาวจะก้าวพ้นออกไปจากร้านแล้วก็ยังไม่วายตกเป็นประเด็นสนทนาของคนภายในร้าน รวมไปถึงพนักงานที่เห็นเหตุการณ์บางส่วนด้วย

“มิน่าพลอยถึงได้หน้าแดงตอนเห็นหน้าผู้ชายคนนั้นบนจอคอมพิวเตอร์ที่แท็กีคอบกันอยู่นี่เอง” ศศิพิมพ์พาลางยิ้มในหน้า

“ฉันจำได้แล้วศศิ” พนักงานสาวรุ่นราวคราวเดียวกับศศิพูดขึ้นเมื่อเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าเคยเห็นผู้ชายหน้าตาหล่อเหลาคนนั้นที่ไหนมาก่อน

“จำอะไรได้เหรอ” ศศิทำหน้าที่จน

“ผู้ชายคนนั้นไง ฉันเคยอ่านข่าวของเขาในนิตยสารชื่อดัง เขาเป็นเจ้าของสายการบินขนาดใหญ่ เป็นทายาทมหาเศรษฐีร่ำรวยมากเลยนะ”

คนถูกถามบอกรายละเอียดด้วยน้ำเสียงตื่นเต็น

“บุคลิกและท่วงท่าของผู้ชายคนนั้นตั้งแต่เดินเข้ามาในร้านก็บ่งบอกชัดเจนแล้วว่าเขาไม่ธรรมดา” ศศิว่า

“ถ้าเขาเป็นแฟนกับพลอยจริงๆ ทำไมถึงปล่อยให้พลอยมาทำงานพิเศษที่นี้ล่ะคะ” พนักงานสาวรุ่นน้องอีกคนที่ยืนอยู่ด้วยก้มตั้งข้อสงสัย

“ไม่รู้เหมือนกัน ฉันรู้แต่ว่าพี่วิภาฯทำให้พนักงานทุกคนดูแลพลอยอย่างดี อ้อ! เท่าที่สังเกต วันนี้พลอยไม่ใช่ผู้หญิงที่รักความสบายหรือคนที่มาทำงานเพราะอาจจะอยากหาประสบการณ์ก็ได้”

ศศิไม่ได้พูดเข้าข้างพลอยโสภาเพราะเห็นว่ามีแฟนรวยและเป็นคนพิเศษของนายจ้าง แต่เธอพูดไปตามเนื้อผ้าเท่านั้น

ไม่มีใครรู้ว่าพลอยโสภาสำคัญอย่างไร ถึงได้รับการดูแลเอาใจใส่จากผู้จัดการร้านเป็นพิเศษ แต่ที่รู้ๆ คงไม่มีใครปฏิเสธว่าไม่อัจฉริยะ พนักงานสาวสวยคนใหม่ที่มีชายหนุ่มรูปงามแถมร่ำรวยมหาศาลมารับถึงที่ บางรายอาจมีริษยาปะปนอยู่ด้วยก็เป็นได้

“คุณไม่น่าเดินเข้าไปทักฉันกลางร้านแบบนี้เลยนะคะ”

พลอยโสภาบ่นพ่นตำหนิคนมารับทันทีที่ขึ้นมาหนึ่งภายในห้องโดยสารของรถคันหรู ก่อนที่มันจะเคลื่อนตัวออกจากลานจอดรถของร้าน แล่นไปตามถนนสายหนึ่งของกรุงเทพฯ

“ก็ฉันไปรอรับเธอ ถ้าไม่เดินไปหาเธอจะให้เดินไปหาใครล่ะ”

มาร์กออกश्यอนถามพลางหันไปมองเลี้ยวหน้างามที่เต็มไปด้วยความกังวลของพลอยโสภา

“คุณก็เดินตามออกมาทักข้างนอกก็ได้นี่คะ เดินเข้าไปทักฉันแบบนี้ คนอื่นอาจจะเข้าใจผิดคิดว่าเราเป็นอะไรกันก็ได้”

สาวน้อยยังไม่เลิกบ่น คนในร้านจะต้องพากันคิดแน่ๆ ว่าเธอเป็นอะไรกับมาร์กอส

“ถ้ากลัวคนอื่นจะเข้าใจผิดก็เป็นอะไรกับฉันให้คนพวกนั้นเข้าใจถูกต้องเสียสิ”

มาร์กอสแนะนำง่ายๆ แต่คนฟังกลับตกใจแทบช็อก เธอหันขวับไปทางคนพูดพร้อมกับทวนถามเสียงสูงอย่างไม่อยากจะเชื่อ

“คุณหมายความว่ายังไงคะ!” หัวใจของพลอยโสภากะทันหันขณะรอคำตอบจากเจ้าของข้อเสนอนั้น

“คบกับฉันแบบคนรัก”

คำตอบเรียบง่ายแต่เต็มไปด้วยความหนักแน่นผ่านออกมาจากริมฝีปากหยักได้รูปของมาร์กอส

“คุณพูดเล่นใช่ไหมคะเนี่ย” พลอยโสภากถามเสียงหลงทั้งที่ไม่เห็นแววล้อเล่นในดวงตาของเขาเลยแม้แต่น้อย

“หน้าฉันจริงจังขนาดนี้ เธอยังคิดว่าฉันพูดเล่นอีกหรือพลอยโสภาฉันต้องบอกแบบไหน ทำหน้าแบบไหน เธอถึงจะเชื่อว่าฉันพูดจริง”

คนถูกถามทำอะไรไม่ถูก ได้แต่มองใบหน้าคมสันหนึ่งค้างอย่างตกตะลึง พร้อมกับบกลื่นน้ำลายที่เหนียวหนืดลงคออย่างยากลำบาก ขณะที่หัวใจเต้นกระหน่ำจนกลัวว่าเสียงตึกตักนั้นจะเล็ดลอดออกมา

“เธอเป็นอะไรไปนะพลอย” อาการนิ่งงันของพลอยโสภาทำให้มาร์กอสเอ่ยปากถามอย่างเป็นห่วง

“เอ่อ...ไม่ได้เป็นอะไรค่ะ” ปากบอกไม่เป็นอะไร แต่น้ำเสียงที่เปล่งออกไปไม่มั่นคงเอาเสียเลย พลอยโสภากถามตัวเองในใจว่าสติของมาร์กอสยังดีอยู่ใช่ไหม ที่แนะนำวิธีแก้แบบนี้กับตน

“ฉันว่าเรามาคุยเรื่องที่คุณทิ้งค้างเอาไว้เมื่อเช้าดีกว่าค่ะ คุณสัญญาแล้วว่าบอกฉัน”

พลอยโสภาทวงถามคำสัญญา เพราะต้องการดึงมาร์กอสออกมา

จากคำถามชวนช็อกและไม่คิดว่าจะได้ยินจากปากของเขา

“เอานั่นเหรอ เธอพร้อมที่จะฟังแล้วใช่ไหม” มาร์กออกซหรีตามองสาวน้อยหน้าหวานพร้อมเอ่ยถามเพื่อความแน่ใจอีกครั้ง

“พร้อมค่ะ พร้อมมาก” เธอพยักหน้ายืนยันและย้ำให้เขาแน่ใจอย่างน้อยก็ตั้งเขาออกมาจากประเด็นก่อนหน้านั้นได้ละหน้า ที่สำคัญเธอจะารู้เสียที่ว่ามาร์กออกซหมีจุดประสงค์อะไรกันแน่

“ถ้าเธอพร้อมฟัง ฉันก็จะบอก” มาร์กออกซว่าขณะประสานสายตากับฝ่ายหญิง จากนั้นก็บอกจุดประสงค์ที่แท้จริงของตนออกไปอย่างไม่รีรอ

“ฉันเข้าไปหาคุณยายอุบลก็เพราะต้องการสมัครเป็นหลานเขยของท่าน”

“หลานเขยของยายงั้นเหรอคะ”

พลอยโสภาทวนถามพลางขมวดคิ้วมุ่นคล้ายกำลังครุ่นคิดว่าสิ่งที่เธอได้ยินนั้นผิดเพี้ยนไปหรือไม่

“ใช่ ฉันต้องการเป็นหลานเขยของคุณยายอุบล” มาร์กออกซยืนยันและทวนคำตอบเดิมอีกครั้งอย่างชัดเจนและหนักแน่นมันใจ

“ยายมีหลานสาวคนเดียวคือฉัน” พลอยโสภาก็พิมพ์พาลงซึ้งนิ้วเข้าหาตัวเอง “ถ้างั้นเป้าหมายที่แท้จริงของคุณก็คือ...”

“ก็คือเขอนั่นแหละ พลอยโสภาก”

มาร์กออกซช่วยต่อให้พร้อมกับจ้องลึกเข้าไปในดวงตาคู่สวยที่เบิกกว้างของคนที่เขาวางตัวไว้เป็นภรรยาในอนาคตต่ออย่างไม่ปิดบังความปรารถนาภายในใจแม้แต่แต่นิดเดียว

“ฉันคือเป้าหมายของคุณ!”

พลอยโสภากลายลุกชูเมื่อรู้ความหมายจากสายตาคู่คมของเขา และรู้ความจริงที่เขาซ่อนเอาไว้ในใจ ใบหน้าแดงอมร้อนผะผ่าวและแดงจัดราวกับถูกสาดด้วยสีแดง หัวใจเต้นแรงจนแทบจะทะลุออกมานอกอก จะไม่ไห้สาวน้อยตกใจได้อย่างไร ในเมื่อมันเป็นเรื่องที่เขาไม่เคยคาดคิด

มาก่อน ผู้ชายที่เคยมองเธอด้วยสายตาเอ็นดู จู่ๆ ดวงตาของเขากลับฉาย
ความปรารถนาชัดเจนจนเธอตั้งรับไม่ทัน

“เป็นอะไร ทำไมหนึ่งเงียบไปละ” อากาการแปลกๆ ของพลอยโสภา
ทำให้มาร์กอสเริ่มเป็นห่วง

คนถูกถามมองคนตัวโตอย่างหัวน้ใจพลางขยับตัวอย่างเก้ๆ กังๆ
เพราะทำอะไรไม่ถูกจริงๆ

“ฉันรู้สึกไม่ค่อยดีเท่าไรคะ เหมือนจะหน้ามืด”

พลอยโสภามีพำพร้อมหลุบตามองกระเป๋าที่วางอยู่บนตัก มือเล็ก
ล้วงเข้าไปภายในกระเป๋า ความหาของบางอย่างมือไม้สั่น ก่อนจะหยิบมัน
ออกมาเปิดฝาแล้วนำขึ้นจ่อที่ปลายจมูกพร้อมสูดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ

“ฉันพาไปหาหมอดีไหม เธออาจจะทำงานมากไปถึงได้เป็นแบบนี้”

เจ้าของเสียงทุ้มนุ่มเอ่ยถามเชิงปรึกษา สายตาที่ทอดมองคนตัวเล็ก
ฉายชัดถึงความห่วงใย

“ไม่ต้องคะ ฉันดีขึ้นแล้ว” หญิงสาวส่ายหน้าปฏิเสธพัลวัน เธอ
ไม่ได้ป่วยไข้ ไปหาหมอก็วินิจฉัยโรคไม่ถูก มาร์กอสไม่รู้ตัวเลยหรืออย่างไร
ว่าเธอเป็นแบบนี้ก็เพราะเขานั่นแหละ

“ถ้าดีขึ้นแล้วก็ช่วยตอบคำถามของฉันด้วยนะพลอย”

“คุณจะถามอะไรคะ” เธอหันไปทางคนตัวใหญ่ จ้องหน้าอีกฝ่าย
อย่างพิศวง

“เธอจะคบกับฉันแบบคนรักหรือเปล่า”

พลอยโสภากำปากค้าง มาร์กอสอยากให้เธอหัวใจวายเพราะความ
ต้องการของเขาหรืออย่างไร ถึงได้จู่โจมเธอไม่หยุดหย่อนเช่นนี้ ถึงเขาจะ
เป็นผู้ชายที่เพียบพร้อมสมบูรณ์แบบ และถึงแม้เธอจะเป็นคนหัวสมัยใหม่
แต่เธอก็ไม่คิดจะคบหาใครง่ายๆ หรอกนะ

“ฉันคิดว่าเราไม่เหมาะสมกันหรอกค่ะ ไม่ว่าจะพื้นฐานหรือแม่แต่
เรื่องเอ่อ...อายุ ฉันไม่ได้ว่าคุณแก่ นะคะ แต่ฉันเกิดซ้ำว่าคุณมากเกินไป

ที่สำคัญฉันกำลังเรียนอยู่ ยังไม่อยากคบใครแบบคนรักตอนนี้ค่ะ หวังว่า
คุณจะเข้าใจ”

พลอยโสภารีบถอนสายตาจากใบหน้าเข้มคมสันแล้วหันไปทาง
หน้าต่าง เมื่อเห็นนัยน์ตาสีเหล็กใต้แพขนตาอันยาววาววับ กรามแกร่ง
ของเขานูนขึ้นจนเป็นสัน บ่งบอกถึงความไม่พอใจ อากาเรียบของชายหนุ่ม
ทำให้สาวน้อยหายใจไม่ทั่วท้อง เธอมองหาวิธีบ้านผ่านความมืดสลัว
ที่เริ่มโหยตัวปกคลุมภายนอกเมื่อรถเคลื่อนตัวเข้ามาในซอยคู้نها ไม่นาน
ก็ผ่อนลมหายใจออกมาอย่างโล่งอก

“ถึงบ้านฉันแล้วค่ะ ขอขอบคุณที่แวะไปรับและพามาส่งนะคะ ขอตัว
ก่อนค่ะ”

พลอยโสภาหันไปขอบคุณเจ้าของรถอย่างรู้มารยาท สีหน้า
เคร่งเครียดของเขาทำให้เธอรีบถอนสายตาคลับแล้วก้าวขาลงจากรถ
เมื่อวอลโดลงมาเปิดประตูให้

“เดี๋ยวก่อนพลอย”

พลอยโสภาสะดุ้งเมื่อสายกระเป่าของตมถูกคนที่เอ่ยรั้งเอาไว้ เธอ
หันกลับไปหาเขาโดยที่ขาข้างหนึ่งอยู่บนพื้นถนน ส่วนขาอีกข้างยังคงอยู่
บนรถคันหูลู

“มีอะไรอีกค่ะ”

“คำตอบเมื่อครู่นี้เธอคิดดีแล้วใช่ไหม” เขาวางสีหน้าจริงจังและจ้อง
หน้าเธอเขม็ง

“ค่ะ” หญิงสาวตอบรับสั้นๆ แต่เป็นความหนักแน่นที่ขัดแย้งชอบกล
ในความรู้สึกของคนตอบ เธอพยายามไม่หลบสายตาคมและควบคุม
ตัวเองไม่ให้สั่น

คำยืนยันของพลอยโสภาทำให้ริมฝีปากของมาร์กอสเขม็งเข้าหากัน
แน่นจนเป็นเส้นตรง นัยน์ตาคมคุกรุ่นไปด้วยความโกรธ ท่าทีของเขา
ทำให้พลอยโสภาชักหัวน้ใจ กลัวว่าเรื่องนี้จะไม่จบลงง่ายๆ และกลัวไป

สารพัด

“ถ้าฉันก็ไปเถอะ” มาร์กออกซบกรมแน่นขณะหันหน้าหนีไปอีกทาง พร้อมกับปล่อยมือจากสายกระเป๋าของเธอ

พลอยโสภารีบลงจากรถก่อนที่มาร์กออกซจะเปลี่ยนใจ ร่างบางเดิน ลี้อๆ ไปยังประตูรั้วบ้านโดยมีสายตาของมาร์กออกซมองตามไปจนร่างเล็ก บอบบางลับสายตา

“พบฝ่าลิ! ฉันถูกปฏิเสธได้อย่างไร นายสองคนช่วยวิเคราะห์หน่อยสิวะ!”

นอร์แมนและวอลโดถึงกับสะดุ้งเมื่อจู่ๆ นายหนุ่มของพวกเขาก็สบถเสียงดัง สีหน้าท่าทางบ่งบอกว่ากำลังหัวเสียสุดขีด

“คุณมาร์กออกซอาจจะพูดตรงเกินไปทำให้คุณพลอยโสภาทกใจ ก็เป็นได้นะครับ” วอลโดสันนิษฐาน

“ฉันพูดอ้อมแล้วพวกนายไม่ได้ยินหรือไง เพราะถ้าให้พูดตรงๆ ฉันคงบอกไปแล้วว่าอยากได้พลอยมาเป็นเมีย!”

คำตอบของผู้เป็นเจ้าของทำเอาสองบอดีการ์ดพากันกลืนยิ้ม จนแก้มป่อง จะว่าไปก็ถูกของเจ้านาย เพราะถ้าพูดตรงฝ่ายหญิงคงจะ ขวัญหนีดีฝ่อมากกว่านี้

“ผมว่าคุณมาร์กออกซข้ามขั้นตอนบางอย่างไปนะครับ” นอร์แมน พูดขึ้น

“ยังมีขั้นตอนอะไรอีกวะ” คนกำลังหัวเสียเอ่ยถามเสียงขุ่น

“จิบครับ คุณมาร์กออกซจะต้องจิบเธอก่อน จิบเพื่อหยิ่งเชิงสาว ถามปูบับแบบนี้ ผู้หญิงดีๆ ที่ไหนจะตอบตกลงล่ะครับ”

นอร์แมนแนะนำขณะเลียวรถผ่านเข้ามาในประตูรั้วขนาดใหญ่ ของคฤหาสน์หลังงาม เขารู้ว่านายหนุ่มไม่คิดที่จะจิบใครก่อน ที่ผ่านมาก็มีแต่สาวๆ เข้ามาทอดสะพานให้แทบทั้งสิ้น เมื่อเจอคนที่ถูกใจและอยาก ร่วมชีวิตก็คิดแต่จะรวบรัดตัดความ โดยไม่เปิดโอกาสให้ฝ่ายหญิงได้

ตั้งตัวบ้างเลย

“ให้ตายสิ! จะมีเมียสักคนทำไมมันยุ่งยากแบบนี้วะ!”

มาร์กอกซคิดว่า หากเขาบอกความต้องการที่แท้จริงกับพลอยโสภาแล้ว เธอจะยอมคบกับเขาง่ายๆ ไม่ต้องจีบให้เสียเวลา แต่มันกลับไม่ใช่ออย่างที่คิดเอาไว้ แล้วเขาจะเริ่มจีบพลอยโสภาอย่างไร ในเมื่อไม่เคยจیبผู้หญิงคนไหนมาก่อนเลย

“เรื่องจีบสาวคุณมาร์กอกซไม่ต้องกังวลนะครับ เราสองคนจะเป็นที่ปรึกษาให้ จริงๆ มันไม่ได้ยุ่งยากอะไรหรอกครับ” เหมือนวอลโด้จะอ่านความคิดของเจ้านายออก เขาจึงรีบบอกให้นายหนุ่มคลายกังวล

“อีกอย่างมันจะช่วยกระชับความสัมพันธ์ เราจะรู้ว่าฝ่ายหญิงมีใจให้หรือไม่ก็ขึ้นตอนนี้แหละครับ” นอร์แมนพูดเสริมเพื่อกระตุ้นความกระตือรือร้นให้กับนายหนุ่มของเขา

“ฉันจะทำตามวิธีของพวกนาย แต่ถ้าไม่ได้ผลเตรียมหลุดจากตำแหน่งคนสนิทได้เลย”

มาร์กอกซรับฟังความคิดเห็นและคำแนะนำของทั้งสองก็จริง แต่ก็คาดโทษเอาไว้เช่นเดียวกัน ส่งผลให้สองคนสนิทหันมองหน้ากัน โดยมีได้ันดหมายแล้วต่างอุทานในใจว่า

‘ช่วยแล้วไหมล่ะ หาเรื่องใส่ตัวแท้ๆ’

